

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2020. márc.–ápr.
XXV/2. szám

Ára: 350,- Ft

Bács kegyelemképe

Mennyország napsugara

Ó, Mária,
szép, mint a Hold,
sugárzó, mint a Nap,
akinek arcát nézik a boldogok,
és visszatükrözik az angyalok,
tedd, hogy mi, gyermekeid,
hasonlók legyünk hozzád!
Add, hogy lelkünk befogadja
szépséged egy sugarát,
amely az évek haladtával sem halványul el,
hanem újból felragyog az örökkévalóságban.
Ó, Mária,
a mennyország napsugara,
keltsd fel az életet mindenhol,
ahol homály takarja!
Valahányszor visszasugárzol gyermekeid arcán,
legyünk a Te fényed és izzásod visszasugárzásai!
Ó, Mária,
aki szép vagy, mint a Hold,
pompázó, mint a Nap,
erős, mint a rendezett hadsereg,
add, hogy ne a gyűlöletre támaszkodjunk,
hanem vessük magukat a szeretet lángjába.
Amen

XII. Piusz pápa imája

Tartalomjegyzék

A tisztítótűzről (6.)	1
A Sátán pokla	4
Papi cölibátus	13
Imádkozott minden megszakítás nélkül	16
Mi közöd hozzá?	19
A Szent Család: Jézus, Mária és József	22
Elhunyt Török József professzor	26
Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve	
Íme az Isten báránya!	28
Logo használat	30
Sokan tulajdonítják csodás gyógyulásukat a 15 évesen meghalt Carlo Acutis közbenjárásának	31
Mi az eucharisztikus esoda?	33
Mária-kegyhelyek	
Bács kegyelemképe	35
Mária kicsinyei	
A társmegváltás műve	36
Rózsafüzér	
Elmélkedjetek	39

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcsillaga.hu

E-mail: info@tengernekcsillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Fekete Madonna – Kloster
Einsiedeln

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templo-
mokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

A tisztítótűzről (6.)

– Most igen ismert személy maga, Mária főleg Németországban és Ausztriában, de egész Európában is, az előadásai és a könyve révén. De eleinte igen rejtetten élt. Hogyan történt, hogy az emberek egyik napról a másikra felismerték, hogy a tapasztalata hiteles?

– Amikor a lelkek kérték, hogy értesítem a családjukat, hogy tegyenek jóvá egy helytelen tettet, látták, hogy amit mondok, az igaz.

Mária itt több tanúságtételt mesélt el, nem lehet mindet elmondani, de több ízben jöttek hozzá lelkek azzal: menj el a családomhoz ebbe vagy abba a faluba – ő nem ismerte azt a falut –, mondd meg apámnak, a fiainak, a testvéremnek, adjon vissza egy adott birtokot, egy összeget, amelyet én helytelen úton szereztem meg, és kiszabadulok a purgatóriumból, ha azt a vagyontárgyat visszaadták. És Mária minden részletet megkapott: milyen földről, milyen összegről volt szó, s a családok megdöbbentek, hogy ismeri mindezeket a részleteket, mert sokszor még ők maguk sem tudtak arról, hogy azokat a javakat a rokonuk nem igaz úton szerezte. És ebből kifolyólag kezdett Mária igen ismertté válni.

– Mária, az Egyház hivatalosan elismeri ezt a karizmát, amelyet maga gyakorol a szenvedő lelkek körében és azok körében, akiket apostolkodása érint?

– A püspököm azt mondta, hogy amíg nincs teológiai hiba, folytatnom kell. Ő egyetért. A plébánosom, aki egyben a lelkiatyám, szintén megerősíti ezeket.

– Talán indiszkrét leszek, de maga annyit tett a szenvedő lelkekért, hogy amikor majd meghal, bizonyára lelkek ezrei fogják majd égbe kísérni, bizonyára nem kell átmennie a purgatóriumon úgy képzelem.

– Ó, én nem hiszem, hogy purgatórium nélkül megyek a mennybe, mert én több világosságot, több ismeretet kaptam, és a hibáim súlyosabbak. De mégis remélem. Hogy a lelkek segítenek majd felmenni a mennybe.

– Bizonyára. És örül, hogy ez a karizmája van Mária? Vagy nyomasztó és nehéz a számára ez a sok kérdés a lelkektől?

– Nem, nem panaszkodom a nehézségre, mert tudom, hogy sokat segíthetek, sok léleknek segíthetek, és örömmel teszem.

– Mária köszönöm mindazok nevében, akik hallgatnak minket, ezt a nagyon szép tanúságtételt és a válaszokat a kérdésekre, de hozzáfűznék egy utolsót: lenne olyan jó két szóban elmesélni az életét?

– Jó.

– Egész kiskoromban zárdába akartam lépni, de mama azt mondta, várjam meg, míg 20 éves leszek. Nem akartam férjhez menni. Mama sokat beszélt

nekem a szenvedő lelkekről és már az iskolában sokat segítettek nekem ezek a lelkek. Azt mondtam magamban, mindent meg kell tennem értük. Iskola után gondoltam, zárdába lépek. Visszamentem a Jézus Szíve nővérekhez, de ők azt mondták túl gyenge az egészségem ahhoz, hogy ott maradjak náluk. Gyerekkoromban volt egy tüdő- és mellhártyagyulladásom. A főnöknő megerősítette szerzetesi hivatásomat, de azt tanácsolták, lépjek egy könnyebb rendbe, és várjak pár évet. Én főleg egy zárt rendet szerettem volna és azonnal. De két újabb kísérlet után ugyanaz volt az eredmény: túl gyenge az egészségem. Akkor úgy gondoltam, hogy az Úrnak nem az a szándéka velem, hogy zárdába lépjek. Sokat szenvedtem lelkileg, azt gondoltam: az Úr nem mutatta meg nekem, mit akar tőlem. Egészen addig, amíg 25 éves koromban rám bízta ezt a feladatot, a szenvedő lelkekért. Nyolc évig váratott. Odahaza nyolcan voltunk gyerekek, a gazdaságban dolgoztak 15 éves koruktól fogva, de én elmentem Németországba egy paraszthoz szolgálni. Aztán én is itt dolgoztam a gazdaságban, Sonntagnban. És 25 éves koromtól kezdve, mikor kezdtek jönni a lelkek és sokat kellett szenvednem értük, sokkal jobban vagyok fizikailag.

Valóban öröm látni egy ilyen életet, egy egészen odaadott életet, amelynek minden órája, perce, másodperce súllyal bír az örökkévalóság szempontjából nem csak saját maga számára, hanem oly sok lélek számára, ismert vagy ismeretlen lelkek számára, akiket így segített, hogy kiszabaduljanak a purgatóriumból. Van egy javaslatom valamennyi hallgatómhoz: elhatározhatnánk, hogy senki közülünk ne kerüljön majd a purgatóriumba. És ez lehetséges. Minden a kezünkben van, hogy ezt elérjük. Eszembe jut Keresztes Szent János egy mondása: Isten Gondviselése mindig gondoskodik egy életben a szükséges tisztulásról ahhoz, hogy a halál pillanatában egyenest az égbe mehessünk. A Gondviselés elég nehézséget, megpróbáltatást mér ránk életünk során, elég szenvedést, betegséget ahhoz, hogy mindez a tisztulás elegendő legyen ahhoz, hogy egyenest az égbe jussunk halálunk óráján. És miért nem ez történik? Mert mi fellázadunk, nem fogadjuk szeretettel és hálával a megpróbáltatás ajándékát, és vétkezünk lázadással, azzal, hogy nem nyugszunk bele Isten akaratába. Tehát kérjük Istentől azt a kegyelmet, hogy mindent megragadjunk valóban azért, hogy halálunk napján tisztaságban és szépségben ragyogva lásson minket. Természetesen, ha ezt elhatározzuk, nem mondom, hogy az út könnyű lesz, az Úr sose ígérte azt, hogy az Út könnyű lesz, nem ígért könnyűséget, de az utat békében járhatjuk, és boldog út lesz. Az Úr velünk lesz. És főleg azt szeretném most hangsúlyozni, hogy használjuk ki azt az időt, ami még hátra van számunkra a Földön. Ezt az időt, amely olyan értékes, amelynek folyamán még módunk van növekedni a szeretetben.

Növekedni a szeretetben annyit jelent, növekedni a jövődő dicsőségben és szépségben, amelyet nekünk, szántak. Minden percben növekedhetünk még a szeretetben, mert a szenvedő lelkeknek már nincs erre lehetőségük. Maguk az agyalok is irigylik tőlünk ezt a lehetőséget, hogy növekedhetünk minden percben a szeretetben, amikor a Földön vagyunk. És minden szeretetből fakadó cselekedet, amelyet felajánlunk az Úrnak, minden kis lemondás, minden kis böjt, minden kis önmegtágadás, minden kis küzdelem a hajlamaink ellen, minden kis megbocsátás az ellenségeinknek, minden apróság, amit így felajánlhatunk, később ékszer, dísz lesz a számunkra, valóságos kincs az Örökkévalóságra. Akkor hát ragadjunk meg minden alkalmat, hogy olyan szépek legyünk, amilyenek Isten már most kíván minket előre tudásában. Ha teljes fényben látnánk egy tisztuló lélek szépségét, sírnánk örömmünkben, bámulatunkban, olyan szép. Egy emberi lélek pompázatos Isten szemében, ezért kívánja Isten, hogy teljesen tiszták legyünk, és nem azért leszünk tiszták, mert büntelenek leszünk, hanem mert megbántuk a bűneinket és alázatosak leszünk.

Látják ez egészen más. A szentek nem büntelen emberek. Ők azok, akik felkelnek, és mindig bocsánatot kérnek bűneikért. Ez egészen más. Tehát ragadjuk meg mi is mindazt a csodálatos lehetőséget, amelyet Isten ad nekünk, hogy segítsük a lelkeket, akik még várnak arra, hogy birtokolják Istent, és szenvednek e miatt a késedelem miatt, szenvednek ez előtt a csodálatos Isten előtt, akit már egy kicsit láttak és egész szívükből vágyódnak.

És ne felejtjük, hogy a gyermekek imájának hatalma van Isten szíve felett. Tanítsuk meg hát őket imádkozni. Azt mondtam egyszer egy kislánynak, most beszélni fogok neked a szenvedő lelkekről. Imádkozz a lelkekért, a családtagjaidért, a barátaidért, akik már meghaltak. Akarsz-e elmenni Jézushoz imádkozni értük? Akkor a kislány Jézushoz ment és öt perc múlva visszajött.

– Mit kértél az Úrtól?

– Azt kértem az Úrtól, hogy szabadítsa meg az összes lelket a purgatóriumból.

És ettől összeomlottam, mert én kicsinyes voltam a kéréssel, de a kislány rögtön megértette, mit kell kérni. És a gyerekeknek valóban megvan ehhez az érzékük. És igen nagy hatalmuk van Isten szíve felett.

A nyugdíjasok, akiknek sokszor elég szabad idejük van, ha gyakran járnának misére, minden nap, micsoda kincset gyűjthetnének nemcsak saját maguknak, hanem halottaik és lelkek ezrei számára. Ha tudnánk, mit ér egyetlen 'szentmise' mennyi gazdagságot pazarolhatunk el tudatlanságból, közönyből vagy egyszerűen lustaságból! Holott kezünkben van a hatalom, hogy megmentjük testvéreinket magával az Üdvözítővel, Jézussal, Megváltónkkal. (vége)

A Sátán pokla

A sátáni büntetés titkának meg kell felelnie a sátáni bűn titkának. Mivel Sátán bűne a naturalizmusban rejlik, a mennyország, mint a kegyelem birodalma elleni tiltakozásban, **büntetésének is a mennyországgal való abszolút ellentétből kell állnia.** Ez viszont nem más, mint a pokol. Az isteni kegyelemmel való ellentét csakis az isteni harag birodalma lehet.

A Szentírás beszámol nekünk a nagy kiközösítésről, Sátánnak és követőinek az angyalok közösségéből való kizárásáról, a fény világából a sötétség és alvilág birodalmába. „Ezután nagy harc támadt a mennyben. Mihály és angyalai megtámadták a sárkányt. A sárkány és angyalai védekeztek, de nem tudtak ellenállni, s nem maradt számukra hely a mennyben. Levették a nagy sárkányt, az ősi kígyót, aki maga az ördög, a sátán, aki tévútra vezeti az egész világot. A földre vetették, s vele együtt letaszították angyalait is.” (Jel 12,7-9)

Az ördögöknek Isten közelségéből a pokolba való száműzetése két részben zajlik le. A pokolraszállás első állomása sokuk számára egyelőre csak a levegő régióiba való zuhanás. Szent Pál beszél egy olyan világról, mely a fejedelem befolyása alatt áll, akinek ebben a légtérben hatalma van. Ef 2,1-2: „Ti is halottak voltatok vétkeitek és bűneitek következtében, amelyekben azelőtt éltetek a világ szokása szerint, **a levegőfényben uralkodó fejedelemnek a hatalma alatt.** Ez a lélek most a hitelenség fiaiban dolgozik.” – A légtérben való tartózkodásuk azonban csak provizórikus jellegű. A gonosz szellemek itt még rendelkeznek bizonyos mozgási szabadsággal. Magukban hordják már a poklot, de arra még van hatalmuk és lehetőségük, hogy az emberek kísértőjeként és kínozójaként bejárvák a földet.

Az ördöggé vált angyalok zuhanásának végső állomása a tulajdonképpeni pokol. Az alvilág valamilyen helye, ahol a Sátán, mint egy központi börtönben, lesz fogva tartva. Júd 1,6: „Az angyalokat is, akik nem becsülték meg méltóságukat, elhagyták lakóhelyüket, a nagy nap ítéletére örök bilincsekben, sötétségben tartja.” – Ez a hely az Utolsó Ítélettel válik végleges börtönné Sátán és követői számára. A pokol örökkévalósága a sátánizmus természetéből következik. Az, hogy mi emberbaráti szentimentalizmusunkban megütközünk eme büntetés végtelenségén, onnan ered, hogy újra és újra elfeledkezünk arról, hogy mi valójában a sátánizmus. **Sátán pokla azért örökké tartó, mert a Sátán ezt így akarja.**

A Sátán bűne végleges jelleggel bír. Amit ő akar, azt egészen és örökre akarja. Egyszer Isten ellen – örökre Isten ellen marad. Egyszer elvi ellensége a kegyelemnek – örök időkre elvből ellensége a kegyelemnek. **A sátánizmus az örökkévaló bűn. A bűnben megrögzötten Sátán képtelen bármilyen érzel-**

mi változásra, olyanra, amit mi megbánásnak nevezünk. Ahol azonban ez a lelki változás hiányzik, ott semmilyen amnesztiáról nem lehet szó. A sátánizmus logikája a pokol büntetésének örökkévalóságát követeli meg.

Mi a Sátán pokla? Az abszolút Isten-messzeség, a tökéletes Isten-nélküliség. A Sátán pokla az Isten nélküli öröklét. Hogy ezt megérthessük, ahhoz azt kell meggondolnunk, hogy a Sátán természete szerint az marad, ami volt. Az ördög Lucifer, és Lucifer egy angyal. Bár bukott angyal, de mégis csak angyal. A bűnbeesés megváltoztatta az angyal kvalitását, de lényét nem. **Az intelligens teremtmények lényéhez azonban hozzátartozik, hogy szükség-szerűen újra és újra oda akarjanak visszatérni, ahonnan kijöttek, azaz Istenhez.**

Bűnbeesése ellenére a Sátánban is továbbél ez a kiolthatatlan vágy Istenhez. És ez adja poklának lényegét. Az a hallatlan boldogtalanság, ami abból keletkezik, hogy egy lény természete elpusztíthatatlan vággyal az után vágyik, amitől akarata megrögzött gonoszságában állandóan elfordul. Angyalnak és egyúttal ördögnek lenni, elviselhetetlenül pokoli kín.

Mi a Sátán pokla? Egy börtönben való örök megkötözöttség. A cselekvési és mozgási képesség örökre szóló elvesztése. Gondoljunk csak át megint: Lucifer eredetileg az angyalok vezetője volt, azon égi szellemek hierarchiájának a főnöke, akikre Isten az anyagi univerzumból való gondoskodást bízta. Óriási aktivitással rendelkező szellem, aki a pokolba kerül örökre megkötözve, mozgékonyágától megfosztva. Természetéből következően cselekvésre születni, cselekedni akarni, és többé cselekvésre, mozgásra képtelenné válni – ez pokol, ez a Sátán pokla.

A Sátán arra törekszik, hogy az ő sugallatainak engedelmessé sátáni szellemek és sátánizált emberek mérhetetlenül nagy birodalmát megalapítsa (mostani világunk e terv – emberileg nézve – betetőzése; csak remélhetjük, hogy ez már valóban a végső stádiuma a földi pokolnak, és nem lesz még a mostaninál is sokkal rosszabb a jövő; hogy ez nem hiú remény, arra nem a szekularizált világ, hanem a katolicizmus mostani, rosszabbul már nehezen elképzelhető állapota szolgáltat alapot). Ameddig a világ történelme be nem fejeződik, a Sátán ki tudja elégíteni ezen vágyát. De a világítélet napján, mely nap egyúttal a Sátán leleplezésének napja is lesz, minden ördög és elkárhozott számára nyilvánvalóvá válik, hogy a Sátán becsapta és megerősöskolta őket, **csak saját önző birodalmi politikájához használta fel őket.** Ezzel minden köztük levő kapocs megszűnik. A Sátánt eddig hűen követők örvénygyűlölettel átkozzák el a Sátánt, aki teljesen egyedül marad. Ő, a látható világ addigi fejedelme, teljesen magára marad, az egész végtelen hosszú öröklétben egyedül marad. Ez a pokol.

És ez a pokol a kínok helye. Krisztus örök tűzről beszél, mely örökké ég. Mt 25,41: „Távozzatok színem elől, ti átkozottak, az örök tűzre, amely a sátánnak és angyalainak készült.” Lucifer hallani sem akart egy ajándékba adott mennyországról. Naturalistaként egész boldogságát saját lényében kereste, és a maga által létrehozott birodalomban. Abban, ami ő maga volt, és abban, amit ő saját maga birtokolt. És ezért lett egészen szegény; mert a teremtés, amivel visszaélt, már semmit nem nyújt a számára. Semmi mást, mint az örjítő fájdalmat. A tűz titokzatos kínját. Ez is az igazságosság logikája. A naturalizmus, ellenkezve Istennel, a természetet mennyé akarta tenni, egy Isten nélküli mennyé, és ez a természet most pokollá válik az Istennek szembeszegülők számára. A pokol a naturalizmus cáfolata. Mert az univerzumban nem létezik más mennyország, csak a kegyelem mennyországa.

Mi következik ebből? Akármit is mondanak a pokolról, az igenis az igazságosság helye. Az igazságosság pedig azt kívánja, hogy mindenki azt kapja meg, ami az övé, amit ő akar. Bizonyos értelemben tehát van valami igazság ebben a liberális frázisban: Mindenkinek saját izlése szerint kell boldognak lennie. Aki a mennyet akarja, azt kapja meg; aki nem akarja a mennyet, az nem fogja a mennyet megkapni. De mivel az örökéletben a menny mellett csak a pokol létezik, aki nem akarta a mennyet, az csak a poklot kaphatja meg, csak oda kerülhet. És akkor mindenki azt kapja, ami a sajátja. A hívő keresztény is és a Sátán is.

A világtörténelem egy misztériumjáték, melynek Isten a szerzője, és amelynek játékosai az angyalok és az emberek. E játék feladványa így hangzik: „Természet kegyelem nélkül, vagy természet kegyelemmel.” Akármennyire is hajlunk afelé, hogy a szerzőt elhamarkodottan és keserűen szemrehányásokkal illessük, az igazságosság azt követeli, hogy a világtörténelem drámájának befejező aktusáig tartózkodjunk minden ítélkezéstől. A világtörténelem utolsó aktusa pedig – miként ezt a Szentírásból pontosan tudjuk – az Utolsó Ítélet, amikor Urunk eljön ítélni eleveneket és holtakat.

Lásd Judit könyvének 8. fejezetét: „Hallgassatok meg, Betilua lakóinak előljárói! Nem volt igazatok ma, amikor azt mondtátok a népnek és esküvel is megerősítettétek, hogy a várost átadjátok ellenségeinknek, ha az Úr a megszabott időben nem segít. Kik vagytok, hogy így kísértitek a mai nap az Urat, és az emberek fiai közül fölé helyezitek magatokat? Próbára tesztitek az Urat, a Mindenhatót? Így nem ismeritek meg nagyságát soha! Az emberi szív mélységeit sem tudjátok kikutatni, sem eszének járását kibozogni. Hogyan tudnátok akkor ezek alkotóját, az Istent kifürkészni, gondolataiba behatolni és terveit megérteni? Nem testvéreim! Óvakodjatok

tőle, hogy az Urat, Istenünket haragra ingereljétek. Mert ha nem akar is minket ez alatt az öt nap alatt megsegíteni, van ereje hozzá, hogy azokban a napokban, amikor neki tetszik, megoltalmazzon, vagy ellenségeink szeme láttára elpusztítson minket. Ne vállaljatok kezességet az Úrnak, a mi Istenünknek szándékaira! Mert az Isten nem olyan, mint az ember, akit meg lehet fenyegetni vagy meg lehet ingatni, mint az ember fiát. Ezért amíg arra várunk, hogy szabadulást ad, hívjuk segítségül. Ha úgy tetszik neki, meghallja szavunk. ... Ezért adjunk hálát az Úrnak, Istenünknek, aki próbára tesz minket, éppúgy, mint atyáinkat. Gondoljatok arra, hogyan bánt Ábrahámmal, mint tette próbára Izsákot, mik történtek Jákobbal a szíriai Mezopotámiában, amikor anyai nagybátyjának, Lábánnak juhait őrizte. Mert amint őket megpróbálta, hogy kifürkészsze szívüket, ugyanúgy minket sem büntet, hanem inkább figyelmezteti Isten a próbatétellel azokat, akik hozzá közelednek.” (Jud 8,11-18;25-27)]

Krisztus legyőzi a Sátánt

A sátánizmusról szóló megfigyelések felvetik a végső kérdést: Ki fog győzni? Ez a kérdés azért vetődhet egyáltalán fel, mert ma a világban a Sátán egyeduralma – emberileg tekintve – megkérdőjelezhetetlen. Ennek ellenére, mégis egészen biztosan tudjuk, hogy nincs mitől félnünk, hiszen a **Sátán hatalma Krisztus hatalmával szemben mindig csak látszólagos hatalom és vágyálom**. Egy katolikus számára kétség sem fér ahhoz, hogy Krisztus örökre legyőzte a Sátánt. De hogy Krisztus uralkodó helyzetéről tisztában legyünk, és a sátánizmus jelenlegi előrenyomulásáról, sőt látszólagos győzelméről tiszta képet alkothassunk, még egyszer meg kell fontolnunk, hogy miről is szól a világ történelme.

A világtörténelem tárgya a természetfeletti és a naturalizmus, az istenbirodalom és a világsszellem ideája, a kereszténység és az anti-kereszténység közötti hatalmas harc. Hogy ez a harc Jézus győzelmével végződik, az teológiailag eleve magától értetődő és a tények alapján utólagosan kétségtelenül biztosított. Ha a Sátánt nem szabad alábecsülni, akkor túlbecsülni sem szabad. Ő természetesen semmiben sem lehet Istennek egyenrangú ellenfele, hanem csak Isten rabszolgája és eszköze. Ő a talicskát toló ember, aki a középkori legenda szerint fogcsikorgatva hordja össze az építőköveket a grandiózus istenbirodalom felépítéséhez.

Mivel az egész teremtésnek istentiszteleti értelme és célja van, mégpedig természetéből adódóan és megváltoztathatatlanul, ebből a Sátán sem lehet kivétel. Ő is a Gondviselés világtervéhez tartozik. A maga módján neki is Isten megdicsőítéséhez kell hozzájárulnia. Isten tulajdonságait kell

kinyilatkoztatnia, Istennek azon tulajdonságait, melyek soha nem jutnának érvényre, ha nem lenne ördög és nem lenne gonosz: Isten irgalmassága, türelme, elnézése és büntető igazságossága. A Sátánnak, akár akarja, akár nem, tolnia kell a taligát a teológia szolgálatában.

Jézus egész élete szenvedésének történetével, és erényeinek és érdemeinek végtelen gazdagságával soha nem képezhetné vallásunk középpontját, ha a Sátán nem tette volna szükségszerűvé a megváltást. Megváltásunkat Isten végtelen jóságának köszönjük, de közvetve a Sátánnak is, mint ahogy mindazoknak is, akik kereszthalálának okozói voltak. (Ezt a sokaktól hangoztatott véleményt ennek a honlapnak a készítője nem osztja, sőt kifejezetten károsnak tartja; ennek megokolása nemsokára felkerül a honlapra.)

Ugyanez érvényes az Egyház történetére is. Sátán nélkül nem lennének mártírok, se hitvalló hősök, se a mindent elviselő türelem és a megbocsátó irgalmasság hősei, akik az üldözések idején váltak hősökké. A szentek ugyan akkor sem hiányoznának, de azok a szent alakok igen, akik csak azon bajok tüzeiben és azon gyűlölet rohamában értek szentté, amiket a Sátán ármánykodásai okoznak. A katolikus Egyház története a szentek története, mert Krisztus az Egyház feje, és a Szentlélek, a szentté tevő, az Egyház lelke, de azért is – nehogy félreértsenek –, mert létezik a Sátán. ... **Krisztus az örök győztes, és a Sátán csak a taligát tolja ehhez a győzelemhez.**

A győzelmi gondolat Jézus egész életén végig húzódik. Krisztus azért testeült meg, hogy a Sátán műveit lerombolja. 1 Jn 3,8: „Azért jelent meg az Isten Fia, hogy a sátán művét romba döntse.” Földi életének végén ezért kiált fel Jézus örvendezve: „Bízatok, mert legyőztem a világot.” (Jn 16,33) A diadalt mindig Isten aratja!

Ebben a drámában három szakaszt különböztethetünk meg: a bevezetést, a tetőpontot és az utolsó felvonást. A bevezetés Jézus megkísértése a pusztaban 40 napos böjtölése után, amikor ők ketten, Jézus és a Sátán először állnak személyesen és láthatóan egymással szemben, és ahol mindketten feltárják egész programjukat, a Sátán a sajátját, Jézus a sajátját. A Sátán, miként már láttuk, a naturalizmus programját annak három formájában, a szenzualizmusban, a materializmusban és az intellektualizmusban; élvhajhászás, mohóság és becsvágy. Jézus pedig természetfeletti uralmának programját: a megbánást, az önkéntes szegénységet és az alázatot. A kísértés jelenete Krisztus, azaz a természetfeletti feltétlen győzelmével végződik. A Sátán vesztesként hagyja el a küzdőteret, és ezután ügyel arra, nehogy még egyszer szembe találkozzon Jézussal. Ők ketten személyesen már csak az utolsó felvonásban fognak egymással szemben állni.

A Sátán, mint a naturalizmus szószólója és Krisztus, mint a természetfeletti szószólója közötti döntő harc tetőpontja a Golgotán van. A Golgota a kereszt fájával ellenképe a paradicsom almafájának. Mindkét hely szereplői nem egyének, hanem az egész emberi nem képviselői. A paradicsomban Ádám, a régi, naturalis beállítottságú emberiség képviselője, a Golgotán Krisztus, egy új, természetfeletti beállítottságú emberiség képviselője.

A Golgota a naturalizmus, a materialista irányítottságú nacionalizmus, az intellektuális irányítottságú írástudósság és a szenzualista irányítottságú szaduceusság látszatgyőzelmével végződik; valójában azonban, mivel Nagypéntek egy egységet képez Húsvétal, a természetfeletti és a kegyelem teljes győzelmével. **Ettől kezdve a kereszt, mely a világtörténelem középpontjában áll, Krisztus világtörténelmi diadalának és a Sátán világtörténelmi vereségének a jele.** A háború ugyan még nem ért véget, de a végleges döntés már megtörtént.

Ami ez után jön, amit mi az Egyház történetének nevezünk, nem más, mint Nagypéntek–Húsvét folytatása. Mivel Kaifások, Pilátusok, Júdások és manipulálható tömeg mindig volt/van és lesz, az Egyház történetében is mindig voltak/vannak és lesznek rövidebb-hosszabb ideig tartó nagyhetek, és ennek következtében a sátánizált naturalizmus látszatgyőzelmei. **De az egyháztörténelem törvényeihez tartozik, hogy mind ezek a nagyheti periódusok húsvéti periódusokba, és a Sátán minden látszatgyőzelme vereségbe torkollik.** Más szóval: A Golgotán lezajlott megváltó-áldozat által a Sátán világhuralma fő ereiben lett alapvetően és halálosan eltalálva.

Krisztus győzelmének a beteljesedéséhez már csak a világtörténelem utolsó felvonása hiányzik. A végítélet, amikor „Urnk Jézus elsöpri szája lehetével, és megsemmisíti jövetelének tündöklésével” (2 Tessz 2,8) ellenségét. A végítélet, amikor Krisztus, mint a népek királya nagy hatalommal és dicsőséggel jelenik meg, egyúttal a Sátán és a sátánizmus feletti végső ítélet is lesz. Az ég és a föld utolsó szava a „régí kígyó”, a „nagy sárkány”, a „hazug és a hazugság atyja”, az „ember-gyilkos” felett. A pokol kapui megnyílnak és elnyelik az emberi nem ellenségét. Ettől fogva a Sátán végérvényesen elveszett.

„Ezután akkora sereget láttam, hogy meg sem lehetett számolni. Minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből álltak a trón és a Bárány előtt, fehér ruhába öltözve, kezükben pálmaág. Nagy szóval kiáltották és mondták: „Üdv Istenünknek, aki a trónon ül és a Báránynak!” Az angyalok mind a trón, a vének és a négy élőlény körül álltak, arca borultak a trón előtt, és imádták az Istent, mondván: „Ámen, áldás, dicsőség, bölcsesség, hála, tisztelet, hatalom és erő a mi Istenünknek örökkön-örökké! Amen.” (Jel 7,9-12)

Ez a sátánizmusnak a vége: Krisztus diadala. **A Sátán csak azért létezik, hogy legyőzessék. És Krisztus csak azért hal meg a kereszten és az egyház-történetben, hogy feltámadjon.**

A kereszttel jelében

Az Egyház a kereszttel vallása. Egyetlen pillanatig sem szűnik meg e jelet használni. Minden a kereszttel kezdődik és végződik: az istentisztelet, a breviárium, a szentségek kiosztása, az áldás. De csak kevesen gondolnak arra, hogy **ez a jel a harc szimbóluma, a Sátánnak szóló hadüzenet.** Exorcizmus, ördögűző formula, amiért Aranyszájú Szent János ezt tanácsolta: „**Soha ne lépjétek át házatok küszöbét anélkül, hogy ezt mondanátok: Ellene mondom a Sátánnak. Jézushoz tartozom. Ezen szavakkal kereszttel vetek magamra, ezekkel a szavakkal jelölöm meg a homlokokat.**” A kereszttel a démonok elleni offenzíva. **A kereszttel és az ördögűzést nem lehet egymástól elválasztani.**

Gondoljunk mindig Szent János apostol szavaira: „Azért jelent meg az Isten Fia, hogy a sátán művét romba döntse.” (1Jn 3,8) Jézus nyilvános működése egy ünnepélyes exorcizmussal kezdődik: „Uradat, Istenedet imádd és csak neki szolgálj!” (Lk 4,8) És mielőtt elindul a Kálvária-hegyre, az Üdvözítő ismét kijelenti: „Ítélet van most a világon. Most vetik ki ennek a világnak a fejedelmét.” (Jn 12,31) A megváltás ekképpen elválaszthatatlanul össze van kapcsolva az ördögűzéssel.

A tolvajok céhe természetesen előnyt akar szerezni abból, hogy tagjai azt hangoztatják, hogy tolvajok nem is léteznek, és hogy ők nagyonisz tiszteletreméltó céhtagok. A gyanútlanok kára annál nagyobb lesz, minél inkább elhiszik ezt az állítást. Ugyanez áll fenn ma a gonosz lelkekkel kapcsolatban. Talán elvileg még nem tagadják teljesen létezésüket, de a gyakorlatra ennek már semmilyen hatása nincs: az emberek úgy élnek, mintha nem léteznének ördögök.

Krisztus a kezdetektől arra törekedett, hogy figyelmeztessen a démoni tolvajokra. Elsőként létezésüket húzta alá, mégpedig nem csak a pokolban való létezésüket, hanem az emberek közötti létezésüket. A tulajdonképpeni ellenségnek őket nevezte meg, és nyílt harcot hirdetett ellenük. A démonok világán uralkodó erőként lépett fel.

Számos azon esetek száma, amikor Jézus megszállottakból űzte ki az ördögöket, de a démonokkal folytatott harca nem egyedül ezekre az ördögűzésekre korlátozódott. Jézus a természet és a természetfeletti birodalmában is offenzívát vezetett/vezet a démonok ellen. Azok minden csalása és gonoszsága, minden csábítása és elvakítása ellen, bárhol is lépjenek fel. Jézus földi élete

egyetlen nagy exorcizmus, egy folyamatos ördögűzés, ami papi- és pásztorhivatásának jelentős részét alkotja.

Ezért ha arról van szó, hogy apostolaira, mint legitim utódaira ruházza a szükséges hatalmakat, akkor az Isten birodalmáról szóló prédikáció mellett elsőként a gonosz szellemek feletti hatalmat és erőt nevezi meg. Lk 9,1-2: „Összehívta a tizenkettőt, erőt és hatalmat adott nekik a gonosz lelkek fölött és a betegségek gyógyítására. Aztán elküldte őket, hogy hirdessék az Isten országát és gyógyítsák meg a beteget.” Aki gyümölcsözően és sikerrel akar prédikálni, annak először exorcistának kell lennie. Mert az ördögök elorozzák Isten szavát az emberek elől, hogy azok ne teremhessenek gyümölcsöt bennük.

Mennybemenetele előtt, az utolsó áldásnál, Jézus megint erre tér vissza, mintha azt akarná mondani, hogy ne felejtsetek el az ördögűzést! És mindenféle megszorítás nélkül ezt mondja: „Akik hisznek, azokat ezek a jelek fogják kísérni: Nevemben ördögöt űznek...” (Mk 16,17)

Ezért bizonyos értelemben minden keresztyén egyben ördögűző is, nem hivatal szerint, mint a pap, hanem az egyházi hierarchia munkatársaiként. Az ördögűzés egy része a katolikus akciónak! Helykészítés Krisztus, a Király számára, és ez a helykészítés minden istenbirodalom felépítésének az előfeltétele.

Az Egyháznak, mint az isteni Megváltó testamentumának végrehajtójának nem lehet és nem szabad a továbbélő Krisztus démonok elleni offenzíváját lebecsülni. Ezen okból, mielőtt valakit pappá szentelnek, ördögűzőnek szentelik fel (1965 előtt), hogy ő „a kezek feltevése, a Szentlélek kegyelme és az ördögűzési formulák szavai által” a tisztátalan lelkeket kiűzhesse. Így válik a felszentelt „lelki meghatalmazottá”, „az Egyház alkalmas orvosává”, ahogy ezt a szentelések könyve kifejezi.

Az Egyház szentelése nem üres ceremóniák, az ördögűzővé szentelés sem az. **Minél hívebben gyakorolja hivatását egy pap, annál inkább ördögűző is egyben.** Remélhetőleg olyan pap, aki egyetlen napon sem mulasztja el az exorcizmust elimádkozni. XIII. Leó szerint korunk egyik nagy szükségesszerűsége az ördögök kiűzése. A világot meg kell tisztítani a démonoktól. Ezért olyan fontos minden csendes mise után XIII. Leó imájának az elimádkozása (amit 1965-ben eltöröltek, nyilván ez sem a véletlen műve...).

A nagymisék előtti szenteltvízzel való meghintés is e feladat fényében kell látnunk. **Ez a szenteltvízzel való meghintés nem más, mint a keresztyén nép felett elvégzett exorcizmus.** A szenteltvíznek „a gonosz ellenség minden hatalmát el kell űznie, őt pártütő angyalaival együtt ki kell irtani Urunk Jézus Krisztus erejével, aki eljön ítélni a világot a tűz által”. Mennyivel mélyebben

hatna az istentisztelet, ha a pap és a hívősereg ezt a bevezető Asperges-t élő hittel és bizalommal ördögűző hatásúnak élné át!

Kereszténység és exorcizmus! Ez olyan, ahogy azt Langbehn egyszer megfogalmazta: **Az egész világ sokkal zártabb, mint ahogy gondoljuk. Isten és a Sátán minden helyen és minden pillanatban legszorosabban állnak egymással szemben. Mihelyt és amennyire az ember eltávolodik Istentől, az ördög annál gyorsabban és annál szorosabban közeledik hozzá. Köztes állapot nem létezik. Ami nem Istené, az az ördögé. Ez a legfontosabb igazság az erkölcsi életben.**

Ebből az következik, hogy **Isten és Belial, Krisztus és az ő ellensége között nem létezik megbékélés. Aki azt akarja, hogy Isten uralkodjon, annak a másikat el kell úznie.** Vannak (voltak) korok, amikor Isten ezt a munkát maga végezte el, ilyenkor ez volt érvényes: „Ha Isten haragjában felemelkedik, akkor az ördögöt úgy fújja el, mint az orkán a pelyhet.”

A köztes időkben a keresztények dolga, hogy ezt a feladatot elvégezzék, a papoké és a laikusoké. Sátán, tűnj el, hátrálj meg a mindenható örök Isten és Krisztus, a király elől!

Ezt a páli értelemben vett Jézushoz való tartozás hangsúlyozását – „minden a tettek, ti azonban Krisztuséi vagytok” (1 Kor 3,22-23) – az Egyház minden, a hívek által használt tárgy megszentelésekor is elvégzi. Az Egyház nevében valamely tárgy feletti keresztvetés ezen felső szuverenitás jogának a kifejezett megvallása, azaz Krisztus birtokjogának a teremtett világ tárgyaira való érvényesítése. A világ tárgyaira, nem csak az Egyház tárgyaira. A keresztvetés nem üres ceremónia, hanem Krisztus szuverenitásának szimbolikus gesztusa. **A világ mindenestül azé, aki alkotta, és aki megváltotta, Krisztusé, a Királyé!**

Valahányszor keresztet vetünk, és a keresztvetést meggyőződéssel, méltósággal és áhitattal végezzük, visszahódítunk valamit a világból Krisztus számára. **Akkor is ezt tesszük, amikor lakásunkban, munkahelyünkön, az iskolában a falra felakasztunk, vagy a szabadban valahova egy keresztet elhelyezünk. E jelben legyőzhetjük a sátánizmust. A kereszt legyen pecsétünk és címerünk, kardunk és fegyverünk a harcban, büszkeségünk és bizalmunk a jövőre.**

(www/katolikus-honlap.hu, Robert Mäder prelátus, 1930.)

Papi cölibátus

A Robert Sarah bíborossal együtt írt, papságnak szentelt könyvében az emeritus pápa arra kéri az Egyházat, hogy ne hagyja, hogy „befolyásolják”.

Csaknem hat évvel a 2013. február 11-én bekövetkezett lemondása után a Szent Péteri székről, a 92 éves emeritus pápa megtörte a csendet, arra kérve Ferenc pápát, hogy ne tegye lehetővé a házasságú férfiak papi tisztségre való kinevezését. A guineai eredetű Robert Sarah bíborossal együtt írt „Szívünk mélyéből” címet viselő kötet francia nyelven jelenik meg január 15-én a Fayard kiadó gondozásában. A Le Figaro francia lap elsőként közölt részleteket a könyvből.

A kezdeményezés történelmi jellegű, XVI. Benedek emeritus pápa szavai nagyon súlyosnak hatnak a nagyon komoly teológiai tekintélye által. Lemondása óta kétszer szólalt meg nyilvánosan – mindkétszer nagyon diszkréten. Először 2017-ben liturgikus kérdések kapcsán, majd 2019 tavaszán a pedofilbotrányok miatt. Viszont a jelenlegi megszólalása egészen más nagyságrendű: úgy véli, a római katolikus Egyház jövője forog kockán, ha egyik fő pillére, a papi cölibátus elvész belőle.

A könyv tehát a Le Figaro elemzése szerint egy nagyon strukturált érvrendszer, a papi cölibátus védelmében, egyszersmind egy erős támogató üzenet is a papoknak, akik a két szerző szerint „összezavarodnak a megszentelt cölibátus folytonos megkérdőjelezése miatt”. A 175 oldalas könyvet tehát nekik, papoknak címezik: „A világ összes papja előtt tisztelegve”. A két részből álló könyv első részét, mely konzekvens, ésszerű és nagyon strukturált az emeritus pápa, a másodikat Sarah bíboros írta, amiket közös bevezetővel és közös utószóval láttak el, és mindketten aláírták.

A könyvben semmilyen ellenállás vagy vita nincs a jelenlegi pápával szemben, éppen ellenkezőleg. Az emeritus pápa és Sarah bíboros a könyvben „két püspökként” értelmezik magukat, akik „fiúi engedelmességgel vannak Ferenc pápa iránt”, és akik „keresik az igazságot” az „egyház egysége iránti szeretet szellemében”. Távolság a „megosztó ideológiáktól”, írják. Túl „az emberi vitákon”, politikai manővereken, hatalmi játékokon, ideológiai manipulációkon és keserű kritikákon, amelyek a megosztó gonosznak, a hazugság atyjának játékszerei.

Figyelmeztetés

De azt sem rejtik véka alá, hogy lehetetlenné vált „csendben maradniuk”: „Silere non possum! Nem maradhatok csendben” – jelentik ki határozottan, idézve Szent Ágostont. Különösen a tavaly októberi panamazoniai „furcsa médiaszinódus” után, amely kétharmados többséggel ténylegesen megsza-

vazta az állandó diakónusok papságát – tehát a családos férfiak kinevezésére irányuló javaslatot, így oldva meg az amazonasi régió kínzó paphiányát. A katolikus Egyháztól azt kérik, hogy ne hagyja, hogy a rossz beidegződések, a teátrális megnyilvánulások, a hazugságok, a népszerű trend sugallta hamis állítások befolyásolják; tehát mindazon áramlatok, amelyek „értéktelennek akarják beállítani” a cölibátust. Ferenc pápa az elkövetkező hetekben közzéteszi a színódus határozatai alapján készülő értekezését, amelynek hivatalossá kell tennie ezt az intézkedést. Hacsak nem vonja vissza, de ez nagyon meglepő lenne. Ferenc pápa eddig nyilvánosan is kiállt a papi cölibátus mellett, viszont ugyanolyan nyitott egy kivételes helyi megoldásra is, a papi hivatás válságának kezelése érdekében.

Sarah bíboros megemlíti a könyv zárszavában, hogy „ontológiai-szentségi kapcsolat létezik a papság és a cölibátus között, melynek bármiféle meggyengítése megkérdőjelezné a Zsinat és a pápák: VI. Pál, II. János Pál és XVI. Benedek tanítóhivatalát. Arra kérem Ferenc pápát, hogy védelmezzon meg bennünket döntő módon az ilyen eshetőségektől, véget vetve a papi nőtlenség törvénye bármiféle meggyengítésének, még korlátozottan, egyik vagy másik régióra vonatkozóan sem”.

Sarah bíboros szerint a házasság férfiak szentelésének esetleges lehetősége lelkipásztori katasztrófa lenne.

Szintén Sarah bíboros – aki tagjaként követte az amazóniai színódus összes munkáját – hívja fel a figyelmet rá: „a házasság férfiak szentelésének esetleges lehetősége lelkipásztori katasztrófa, egyháztani zűrzavar és a papság értelmezésének elhomályosítása”. XVI. Benedekkel egyetértésben hozzáteszi, hogy „a papi ordináció vezet a Krisztussal való azonosuláshoz. A szolgálat lényeges hatékonysága természetesen független a papok szentségétől, de nem hagyható figyelmen kívül a papi szentség rendkívüli eredményessége.”

A két prelátus szerint nem szabad alábecsülni a cölibátus megélésének nehézségeit. Ezt többször is elismerik, konkrét tanácsokat is adva a papoknak ebben a kérdésben. De a nehézségek nem indokolják a fegyelemről való lemondást. Való igaz, hogy ez nem egy dogma, ahogy ezt a cölibátus ellenzői dátumokkal bizonyítva hangsúlyozzák, a katolikus Egyháznak tizenöt évszázadába telt, míg ezt az intézkedést a papokra kényszerítette. Szerintük ideje lenne újra megengedni a papoknak, hogy házasodjanak, különösen a szexuális zaklatásokhoz kapcsolódó válság megvilágításában.

Papi magisztrátusi érvek

Erre a nagy tiltakozásra ad választ a két szerző közös könyvének heves szívdobogása. XVI. Benedek mesteri teológiai érveléssel szolgál. Értekezésében visszanyúl a kereszténység zsidó gyökereihez, emlékeztetve rá, hogy már

abban a korban a papok „kiválasztottak” voltak, elveti Luther téziseit, és bizonyítja, hogy a papság és a cölibátus kezdettől fogva egyesült Istennek az emberiséggel kötött „új szövetségével”, akinek a teljes áldozatát éppen a papi példa adja.

Ez az „ontológiai önmegtartóztatás”, írja, nem „a testiség és a szexualitás megvetését jelenti”. Sokkal inkább egy akaratlagos választást jelent, hiszen már az ősi Egyházban, vagyis az első évezredben, a „házasság férfiak csak akkor vehették fel a papi rend szentségét, ha elkötelezték magukat a szexuális megtartóztatásra” Szent József példáját követve.

Sarah bíboros nagy hévvel védi a papi cölibátust, különösen kiemelve azt a tényt, hogy „sok pap lelki életét megzavarják azok a megnyilvánulások, amelyek megkérdőjelezzik a papi nőtlenség intézményét az Egyházban.” Ezután harminc teológiai, történelmi, lelkipásztori és kísérleti érvelés alapján „békés és imádságos reflexiót javasolt az egyházi rend szentségének szellemi valóságáról”.

A Le Figaro szerint a könyv egy meghatározó pontja az, amelyben Sarah bíboros, mint „Afrika fia” minden tekintélye és tapasztalata megnyilvánul, aki animistaként született, ezért meggyőződésesen vonzódik az „evangéliumi radikalitáshoz”: „Az Egyházban a válságokat mindig az evangélium radikalitásához való visszatérés oldotta meg, nem pedig a világi kritériumok elfogadása.” Például „az afrikai egyház virágkorában”. Miért adnánk „másodosztályú papokat” Amazonia népének? „Ne fosszuk meg őket a papság teljességétől. Ne fosszuk meg őket az Eucharisztia valódi jelentésétől”.

Mindez persze sok kérdést felvet. Hogy hogyan fogadja majd ezeket az álláspontokat Ferenc pápa? Beleegyez-e abba, hogy valóban megvitassák ezeket a kérdéseket? Esetleg elutasítja, vállalva ezzel egy kényes válság kockázatát? Vagy kedves udvariasságokkal túllép rajta? Ferenc pápa soha nem válaszolt azoknak a bíborosoknak, akik nyilvánosan kifejezték kételyeiket a családszínódus következtetéseivel kapcsolatban az elvált és újránházasodott személyek áldoztatásának lehetőségéről... Vajon az emeritus pápára is rá tudja-e zárni az ajtót, teszi fel a kérdést a francia konzervatív napilap.

A Les Valeurs Actuelles csütörtök délután arról írt, hogy vita bontakozott ki arról, hogy valóban XVI. Benedek volt-e a könyv társszerzője, és esetleg leveszik a nevét a borítóról. A Le Figarónak viszont XVI. Benedek úgynevezett rendkívüli titkára megerősítette, hogy valóban XVI. Benedek írta – Sarah bíborossal közösen – a könyvet.

(ORIGO, 2020.01.14., Forrás: AFP/Gabriel Bouys)

Imádkozott minden megszakítás nélkül

Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek Szent Margit ünnepe alkalmából a legendás szent tanúságtevő életéről és Krisztus, az eucharisztikus színek mögé rejtőző örök vőlegény iránti életre szóló elkötelezettségéről beszélt január 19-én, vasárnap a margitszigeti kolostorromoknál.

A Margit híd felől, biciklivel érkezem. Az utat még így is hosszúnak és kissé veszélyesnek érzem, mert a sétányok csúszósak. „Ezt jégkásának hívják”, mondja egy úr a feleségének, aki mellett elhaladok. A következő tíz percen hosszan elnyúló, tekintélyes zarándoktömeg: szerzetes nővérek, sok-sok egymás kezét fogó házaspár és családok mellett kanyargok, és közben azon gondolkodom, a szent mekkora népszerűségéről tanúskodik ennek a rengeteg embernek a jelenléte, téli vándorlása. Margit alakja, legendája a sok évszázad ellenére, amely itteni élete és szolgálata óta eltelt, elevennek tűnik. A Margitsziget télen is a nyarat idézi napozóágyaival és napernyőivel, de a sétány melletti padon hajléktalan emberek fagyoskodnak. Személyükben köztünk vannak tehát a szegények ma is, akikre Margitnak is gondja volt annak idején, hiszen Jézus napról napra a letelesebbek tekintetével pillant ránk.

A kolostor romjai középkori filmbe illenek. Az ősi falak látványa egy pillanat alatt elképzelhetővé teszi a domonkos nővérek egykori mindennapjait, megidézi a királyleány szigeti szerzeteséletét. És a mise kezdőéneke is segít, hogy szinte megpillantsuk őt is ma: „Szigeti klostromban, nagy Duna mentében élt ez a királylány angyali szépségben.”

Itt volt a sírja, és most is itt a vezeklőöve, hangzik el a bíborost köszöntő bevezetőben, majd Erdő Péter üdvözli a megjelenteket, akik – mint mondja – azért jöttek ma ide, hogy Margithoz hasonlóan nemzetünkért imádkozzanak. Az ő egykori imái is kellett ahhoz, hogy ma itt lehetünk.

Az Ozeás könyvéből vett olvasmány az Isten általi „lefoglaltságról”, „eljegyzettségről” szól, a szentlecke a korintusiaknak írt levélből szintén Krisztusnak, az örök vőlegénynek való odaadottságról, az evangélium a balga és az okos szüzekről, akik mind a vőlegényre vártak, de ő csak a rá éberem várakozókat, lámpásukba kellő előrelátással olajat is töltöket ismerte fel, és vitte be magával a menyegzőre.

A következő percekben a bíboros prédikációját hallgatjuk, amelynek szövegét alább teljes terjedelmében közöljük:

Krisztusban Kedves Testvérek!

1. Szent Margitot ünnepelni jöttünk ki ide, a Duna szigetére, amely az ő nevét viseli. Szeretettel köszöntök mindenkit, aki vállalta a téli hideggel járó

kellemetlenséget, hogy ezzel a kis önmegtagadással is emlékezzék az áldozatvállalás nagy szentjére, Margitra. Ő vállalta a hideget és a nehéz munkát, önfeláldozóan ápolta a betegeket is. Az életének mégsem ez volt a középpontja, hanem a Krisztus iránti szeretet. Minden egyéb ebből fakadt. Ahogy a zsoltár mondja: „Minden forrásom belőled fakad”.

Az idén emlékezünk meg Szent Margit halálának 750 éves évfordulójáról. Ennek az évnek minden programja a szeptemberi Eucharisztikus Kongresszus jegyében áll.

2. Vallassuk hát Szent Margit lelki örökségét! Kérdezzük meg, hogy milyen kapcsolatban volt ő a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. Kérdésünkre két választ is kapunk, mégpedig magától XII. Piusz pápától, aki Margit szenttéavatási bullájában a következőt írja: „Az Úr szenvedésének titkairól zokogva elmélkedett, és a vértanúság forró vágya lobogott benne. Szívesen imádkozott az eucharisztikus színekben rejtőző Jézus Krisztus vagy a feszület előtt naponta hosszú órákon át, szívét kiöntve. De imádkozott ő mindenütt megszakítás nélkül. Az előírt istentiszteletet nem ritkán az Atyaistenhez vagy a Vigasztaló Szentlélekhez intézett könyörgésekkel és a neki olyannyira kedves Szűz Istenanya dicséretével tetézte.”

„Margit tevékenységét nem korlátozta csupán az Istenhez intézett lángoló könyörgésekre és igen kemény vezeklésekre. Nem habozott éles szemrehányásokkal illetni a bűnt sem, akárki, még ha a legnagyobb tekintélyt vagy méltóságot képviselő személy követte is el. Amikor pedig látta az atyja családját marcangoló ellenségeskedéseket és meghasonlást, a nép elnyomását, az Anyaszentegyháznak zsarnoki lábbal tiprását, a kolostorok elnéptelenedését, Margit a mindenható Isten haragjának engesztelésére és népe számára a kegyelem kiszekélyezésére, még bőségesebb könnyhullatással imádkozott. Testét bűjtökkel sanyargatta, vezeklőövet viselt, siratva azok bűneit, akik gonoszul Isten ellen cselekszenek, s egészen imádságba merülve járt közben népéért Istennél.

Közeli halálát előre tudva, az Egyház végső szentségeit angyali áhítattal vette fel, s harmincadik életévének betöltése előtt elaludt az Úrban.”

Szent Margit tehát rendszeresen és szenvedélyesen imádkozott az Oltáriszentség előtt, bár akkor még a szentségimádás ünnepélyes formái nem terjedtek el, mint a későbbi korokban. Másrészt Szent Margit halála előtt felvette a végső szentségeket. Ezek közé tartozott az Oltáriszentség is, mint szent útravaló.

3. A keresztények számára a szentáldozás a jó halálra való felkészülés nagyon fontos része. Így hitték ezt már az ókori keresztények is. Nem csak elvittek az Oltáriszentséget a betegeknek, hanem a bűnbánó vezeklőknek is, akik hosszú időre el voltak tiltva a szentáldozástól, haldoklásuk idején megadták a

szent lakomában való részesedést. Ha a rómaiak temetéskor pénzt tettek is a halott szájába, mintegy borralalóként, hogy a titokzatos révész átvigye majd őket a túlsó partra, a keresztények másként gondolkoztak. Az Oltáriszentség vétele megerősítette azt, amit már a keresztséggel elnyerünk. Hiszen már akkor Krisztust öltjük magunkra, a szentáldozással pedig életünk titokzatos módon kapcsolódik egybe Krisztussal. A keresztény ember lelkén tehát maga a mindenható Isten ismeri fel megtestesült Fiának képét. Ezért Krisztussal való közösségünk nem szűnik meg a halállal, hanem megváltozik és magasabb szintre emelkedik.

4. Szent Margit életében ma különösen fontosnak találjuk, hogy minden gondolatának, érzelmének és törekvésének középpontja maga Krisztus volt. Krisztus iránti szeretetéből fakadtak a hősiesség jöcselekedetek, amelyekkel a rászorulókat segítette. Nekünk is azt üzeni, hogy Krisztus a forrás. Mert a kereszténység Krisztus követőinek vallása, Ő pedig számunkra nem egy elvont gondolat, nem is valamilyen legenda, amit kedvünk szerint, a világról szerzett tapasztalataink nyomán vagy az egyes korok ízlésének megfelelően más és más tartalommal tölthetnénk meg. Jézus Krisztus valóságos történelmi személy, Isten és ember. Tanítása, élete és feltámadása az az örökség, amely meghatározza hitünket és életünket. Hitünknek tehát van tartalma, amit meg kell ismernünk. Krisztusnak van örök érvényű tanítása. Ennek ismerete és követése tesz boldoggá minket ezen a világon és a földi élet határain túl. Az ő tanításában titokzatos erő rejlik, mert benne maga a teremtő és megváltó Isten közölte önmagát az emberiséggel. Ez a tanítás tűnhet – Szent Pál szavaival élve – oktalanságnak vagy botránynak, tűnhet ellentétesnek a közfelfogással vagy a divattal. Lehet róla képmutató módon akár azt is mondani, hogy távol áll tőlünk, hogy: „Ki érti meg?”

De Krisztus tanítása Isten ereje és bölcsessége, Isten végtelen távolsága tőlünk egyben a szeretet közelsége is. Ennek a közelségnek ünnepi pillanata a szentáldozás, amely fényt, értelmet és erőt ad életünknek.

5. Kérjük hát az Eucharisztikus Kongresszus évében Szent Margit közbenjárását, hogy visszataláljunk Krisztushoz, az élet forrásához, és továbbadjuk világosságát, erejét és szeretetét a körülöttünk lévő világnak. Ámen.

A mise végén a Bíboros néhány szót ejt Margit koponyaereklyéjének tudományos vizsgálatáról, amely nem igazolta, hogy a maradványoknak közük lenne a szenthez. De nem is ez a fontos, hiszen több szentünknek, boldogunknak csak másodlagos ereklyéivel rendelkezünk. A lelki kapcsolat, a példájuk, amely évszázadok múltával is hatással van ránk, fontosabb.

(Kiss Péter/Magyar Kurír, 2020.01.19.)

Mi közöd hozzá?

Budapesten, a Szent István-bazilikában nyitották meg a Boldog Özséb-évet, melyet a pálos rend alapítója halálának 750. évfordulója alkalmából hirdetett meg a mára Amerikától Ausztráliáig elterjedt magyar alapítású rend. Január 20-án Erdő Péter bíboros, prímás mutatott be ünnepi szentmisét, és útjára indították a rend életébe, történetébe betekintést nyújtó kiállítóbuszt.

„Boldog Özséb áldott atyánk / Esedezve kérünk, / gyűjtsd össze élő hitben / küzdő magyar népünk!” – hangzott fel a Boldog Özsébhez szóló ének a szentmisére bevonuló atyák menetében.

A rendalapítót ünnepeljük, aki hitte, hogy egy országot nemcsak kétkezi munkával, hanem imádsággal, vezekléssel, engeszteléssel is kell építeni, mert az ima vezeti el a szerzetest a legmélyebb istenismeretre és -szeretetre. Lelkisége ma is vonz Krisztus követésére. Szerte a világon mintegy ötszáz pálos szerzetes és a nővérek közössége, konfráterek tartoznak a közösséghez, és érintődnek meg életszentsége által. Ünneplik a 750. évet, melynek során a rend két kiinduló országában számtalanszor szenvedték el az üldöztetést, pusztulást és feloszlást – Lengyelországban a svéd támadás, II. Sándor, Magyarországon a török idők, II. József szekularizációs rendelete, a kommunizmus egyházüldözése –, és tudtak felállni egymást segítve. Aki látja a ma kihívásai között is élő és szolgáló közösséget, megerősödik a reményben, felidézve Pázmány Péter szavait: „Ha valaki Magyarország sorsos állapotját látni kívánja, tekintse Első Remete Szent Pál szerzetét. És ha azt virágjában tündökölni látja, tudja meg, hogy az országnak is jól vagyon dolga, mert jó rendben a szénája.”

A fehér barátok – Mária tiszteletére fehér a habitusuk – mellett nagy számban vannak a rend barátai, köztük több főpásztor. Jelen van Michael August Blume SVD, Magyarország apostoli nunciusa, valamint Arnold Chrapkowski, a pálos rend generálisa.

A Szent István-bazilikában ünnepelünk, ahol 2011-ben helyzeték el a csechországi pálosok ajándékként a Fekete Madonna-ikon hiteles másolatát. Itt vannak az esztergomi káptalan tagjai, összegyűltek szerte az országból és külföldről a pálos települések, templomok és intézmények képviselői, valamint a közélet jeles képviselői, köztük Kövér László, az Országgyűlés elnöke és Soltész Miklós egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkár.

Az ünneplő sokaságot Csóka János, a Magyar Pálos Rend elöljárója köszöntötte, aki a Boldog Özséb-év jelmondatához – „Magyarország, közöm van hozzád!” – fűzte gondolatait.

A szentmise főcelebránsa és szónoka Erdő Péter bíboros, prímás volt. Szentbeszédét teljes terjedelemben közöljük.

Igen Tisztelt Házelnök Úr!

Főtisztelendő Generális Atya!

Igen Tisztelt Nagykövet Úr és Államtitkár Urak!

Krisztusban Kedves Testvérek!

1. Boldog Özséb, a pálos rend alapítója 750 évvel ezelőtt fejezte be földi életét. Művének, lelkeségének eleven hordozója a pálos rend, amely többszöri megszakítás után ma ismét működik hazánkban. Hogyan vezetett Özséb útja a remeték világa és a szerzetesi élet felé? Pap volt már, a mi esztergomi székes-egyházunknak, vagyis Szent Adalbert egyházának kanonokja, amikor feltűnt példamutató életével. A tudomány szeretete, az áhítat és az irgalmasság volt az a három tulajdonság, ami emlékezetessé tette alakját.

2. Ami a tudomány szeretetét illeti, a pálos rend nagy krónikása, Gyöngyösi Gergely Boldog Özséb hivatásának történetéről hitelesen ír. Ifjúságáról már azt olvassuk, hogy „rendkívül értelmes ifjú” volt, hogy könyvet írt, de közben „nem hanyagolta el az Isten parancsa szerinti életet sem”. Fiatalon lett esztergomi kanonok, éppen ezekre a kiváló tulajdonságaira tekintettel. Gyöngyösi megjegyzi róla, hogy „kiváltképpen a jogban volt jártas”, és éppen ezért a *Decretum Gratiani* bizonyos szövegei mutatták neki az irányt papi élete számára. Való igaz, hogy Gratianus mester művének második részében számos olyan részlet található, amely az eszményi papi életre vonatkozik. Özséb pedig éppen a tökéletes papi életet és lelkeséget kereste, és így jutott el Remete Szent Pál követőinek életformájához. Ha felütjük Gratianus művének idézett részét, ott elsősorban azt a problémát vizsgálja a szerző, hogy végrendelkezhetnek-e a klerikusok a saját javaikon kívül a rájuk bízott egyház (például plébániájuk) javairól is. Ennek eldöntéséhez tovább kérdez, és azt vizsgálja, hogy egyáltalán lehet-e saját vagyona a klérus tagjainak.

Azután arra tér ki, hogy nem mindegy, hogy valaki már a szentelés előtt rendelkezett saját javakkal, vagy csak később szerezte azokat. A téma első kérdésében zsinatoktól, pápáktól, egyházatyáktól vett szövegeket sorol fel Gratianus, amelyek a klerikusok számára a közösségi életet ajánlják vagy sürgetik. Ehhez a középkori magyarázat megjegyzi: „Ez a kérdés két részre oszlik. Az első részben a mester 17 tekintélyes szövegrészlettel bizonyítja, hogy egyetlen klerikusnak sem szabad saját tulajdonnal rendelkeznie, ezt azonban a szerzetes klerikusokra kell érteni, akik lemondtak tulajdonukról.” A további szöveg azután Szent Ágostontól is tartalmaz idézeteket, aki különösen is szorgalmazta a klerikusok közösségi életét. A magyarázók persze már a középkor-

ban hangsúlyozták, hogy ha ebben a részben valamelyik fejezet az általános fegyelem „ellenkezőjét” mondaná is, tanácsról van benne szó, vagy az ősegyház koráról, vagy azokról, akik hallgatólagosan vagy kifejezetten lemondtak javaikról”.

Özséb tehát a papi élet nagylelkűségét, a szabadság és az állandó rendelkezésre állás eszményét, a másokért élő és Krisztushoz életformájának részleteiben is szeretettel ragaszkodó pap képét állította maga elé. És valóban, az ilyen élet a papszenteléssel járó kegyelmi küldetés alapján is különösen megfelel az Egyház papja számára. Vagyis a papi hivatásban rejlő, a végsőkig elmenni kész pásztori nagylelkűség könnyen elvezetheti az embert akár az evangéliumi tanácsok vállalására is.

3. Egyébként a latin Egyházban minden pap számára érvényes a cölibátus, a tisztaság eszményének nagylelkű megvalósítása (CIC 277. k. 1.§), de ugyanígy erősen ajánlja ma is az Egyház, hogy a klerikusok valamilyen közösségben éljenek (CIC 280. k.). Ugyancsak ma is előírja az egyházi fegyelem, hogy „A klerikusok éljenek egyszerűen... azokat a javakat pedig, amelyeket egyházi hivataluk gyakorlása alkalmából szereztek, és amelyek tisztességgel megélhetésük és... kötelezettségeik fedezése után megmaradnak, fordítsák az Egyház javára és a segítő szeretet cselekedeteire” (CIC 282. k.).

Ezekben a ma is érvényes előírásokban ugyanaz a lelkület szól hozzánk, amely Özsébet is imádságra, nagylelkű szeretetre vezette, arra indította, hogy táplálja a Pilisben élő remetét, nagylelkűen adva nekik saját javaiból is. Vagyis ma is megtanulhatjuk Boldog Özsébtől, hogy az Egyháznak a papi életformáról szóló általános útmutatásai, akár elvezetnek valakit a szerzetesség vállalására, akár nem, alkalmasak arra, hogy a keresztény tökéletesség forrásai legyenek.

4. Boldog Özséb életét az áhítat is jellemezte. „A zsolozsma végzésénél és a szentmise bemutatásakor olyan átszellemült... áhítat ömlött el egész külsején, hogy aki csak látta, áhítatra és Isten szeretetére indult.” Az idei év Boldog Özséb jubileumi esztendeje, de egyúttal a budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus éve is. Nem véletlen, hogy a pálos rend mindig nagyra becsülte a liturgiát. Boldog Özséb átszellemült áhítata ma is figyelmeztet minket. A szentmisének ugyanis nemcsak áttekinthetőnek, érthetőnek kell lennie, hanem emberileg érzékelhető módon sugározni kell a misztériumot, ami az egész ünneplésben, különösen pedig magán az oltáron megjelenik.

Nagy lehetőség Boldog Özséb és az Oltáriszentség kapcsolatának átélésére az idén ősszel, szeptember 15-én, kedden délután az esztergomi bazilikában sorra kerülő látogatás. Erre különös szeretettel várjuk a pálos rend vezetőit, tagjait és a kedves híveket is. Mi magunk pedig az eucharisztikus kongresszus

színhelyéről különvonattal megyünk Esztergomba. Útközben és a bazilikában is Egyházunkért és hazánkért imádkozunk a szentségi Jézushoz. Most különautóbusz fogja jární az országot. Boldog Özséb emlékét hirdeti. De legyen ennek az autóbusznak az útja meghívás az eucharisztikus kongresszusra való jelentkezésre is. Jó lenne, ha a busz jelentkezési lapokat is vinne magával, amelyeket minden állomásán ki lehetne tölteni.

5. Özséb harmadik nagy erénye a segítő szeretet volt. Aki egészen Istennek ajánlja életét, és az Oltáriszentségből meríti az erőt, annak szeretete kiárad a rászoruló embertársak felé is. Mert van fizikai szükség, betegség, van magányosság és sokféle szenvedés. Ha Krisztus a táplálékunk, ha az ő kegyelmében élünk, akkor mindezt a hit és a szeretet átható tekintetével felismerjük, és nemcsak elméletben és szervezett akciókkal, hanem személyes figyelemmel és odaadással közelítjük meg.

Adjá Isten, hogy Boldog Özséb öröksége és példája eleven erő és kegyelmek forrása legyen Magyarország, Lengyelország és az egész Egyház számára! Ámen.

(Trautwein Éva/Magyar Kurír, 2020.01.20.)

A Szent Család: Jézus, Mária és József

Sokat hallunk arról, hogy a család ma válságban van. De nem sok gondolat-tal találkozunk, amely arra adna útmutatást, hogy mit lehetne tenni, hogyan lehetne ezen segíteni.

A minap, mikor az egyik gyermekem durva szavakkal illette kisebb testvérét, mert az nem akarta kölcsönadni egy holmiját, akkor ráparancsoltam:

– Tessék bocsánatot kérni! – „Ne avatkozz bele, semmi közöd hozzá.” Ez volt a válasz. Megdöbbsentem, mert nemhogy az engedelmességgel nem találkoztam, de tetejébe a pimaszságot arcátlanság is tetézte. Elgondolkodtam. Hogyan is állunk Szent Pál apostol szavaival:

„Gyermekek! Fogadjatok szót szüleiteknek mindenben, mert ez kedves az Úr előtt!”

Nekem úgy tűnik, mintha a mai világból, s még a hívő keresztények életéből, gyerekneveléséből is kiveszett volna az engedelmességre vezetés.

Rá kellett jönnöm, hogy ennek az erénynek az értékéről nem beszéltem eleget a gyermekeimnek, s így azt veszik alapul – automatikusan – amit a filmekben látnak. Annak pedig nincs sok köze a krisztusi eszményhez, sőt.

A Magyar Katolikus Lexikonban az engedelmesség nem más, mint a tetteles felelet Isten megértett szavára a kinyilatkoztatásra.

Hol találkozunk az újszövetségben az engedelmességgel először?

Először a Szűzanyánál és Szent Józsefnél, majd a nép körében is megmutatkozik az engedelmesség: „a legelső Karácsony éjjelén, a pásztorok gyorsan útra keltek és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő Gyermecket.” (Lk 2,16)

A pásztorok, egyszerű lelkükkel, tudtak hallgatni az angyalok szavára. A betlehemi éjszakában a pásztorok engedelmissége óriási jutalmat nyert. Megtalálták az Isten megtestesült Fiát a jászolban. Elsőként láthatták, s hódolhattak a pólyába takart Megváltó előtt. Megtelt a szívük örömmel és boldogsággal, hogy Isten nem hagyta magára népét, hanem elküldte a Megváltót. Maga az Isten jött le az emberek közé, hogy értünk a váltságot kifizesse.

A mai, fogyasztói világ ellenérdekelt abban, hogy a gyermekek engedelmeskedjenek a szüleiknek, s abban is, hogy az édesapa tekintéllyel bírjon a családjában. Mert ha lenne tekintélye, akkor mondhatná azt is:

– Édes Gyermelem! Ne engedj a költekezés és a gondtalanság csábításainak, hanem inkább szorgalmasan takarékoskodj! Gyűjts, gyarapítsd a megtakarításaidat, mert akkor tudsz majd önálló lenni, s akkor tudsz majd ötről a hatra jutni.

A fogyasztói világ, ezért – a médián keresztül – mindent elkövet annak érdekében, hogy a tekintélyt rombolja. Amennyire csak képes rá, hogy egyedül ők formálhassák a vélemények összességét.

– Tekintélynek ne engedelmeskedj, hanem tégy meg mindent, amit az ösztöneid diktálnak! Rövidesen te leszel a legjobb fogyasztónk. Minden pénzedet azonnal el fogod költeni, utána pedig a kezünkben vagy. Azt csináltatunk veled, amit csak akarunk, s neked nem lesz más választásod, minthogy szót fogadj.

Ó! Eljutottunk az engedelmességhez újfent? De hiszen éppen ezt akartuk elkerülni, nem? De ez, a túlololdali engedelmisség, már nem a javunkat, nem az üdvösségünket fogja szolgálni, hanem kiszípolyoz, és a mélységbe taszít.

Nem szeretünk engedelmeskedni. Mert nem könnyű. Nehéz, hogy a vágyainknak ne engedjünk.

Amikor az angyal Szent Józsefnek megjelent álmában, el tudom képzelni, mennyire örült József a hírnék. Annak, hogy nemhogy haza nem mehet Betlehemből, hanem még messzebbre kell vándorolnia. Csak a legszükségesebbeket viheti magával, s idegen országba, idegen vallású emberek közé, akik nem tudnak arról semmit, hogy ő és a Szűzanya, Isten szent gyermekét, magát a Megváltót gondozzák, ápolják, s nevelik szent családjukban. Szent József mégsem mondta az angyalnak, hogy „Semmi közöd hozzá, hagyjál engem békén.”

A torka és a szíve is nyilván összeszorult, de fogta a gyermeket és anyját, s elindult Egyiptomba, Engedelmesen.

Minden évben elhangzik Isten Igéjéből az olvasmányokban – s nem csak a Szent Család vasárnapján: „Asszonyok! Engedelmeskedjetek férjetekeknek,

ahogy illik az Úrban! Férfiak! Szeressétek feleségeteket, ne legyetek hozzájuk durvák!”

Hála a jó Istennek, a majori családok körében nem ismerek olyat, ahol a férj durva lenne a feleségével. Elképzelhető, hogy van ilyen is, de az biztosan mondhatom, hogy nem ez a jellemző. Ugyanakkor egy kezemen meg tudom számolni, hány olyan házaspárt ismerek, ahol a feleség fontosnak tartaná, hogy a férjének engedelmeskedjen. Vajon az írás érvényét veszítette volna? Isten szava és tanítása számunkra már csak üres fecsegés? Vagy, csak a világ tévelygése sodorták el a keresztény szokásainkat, mert így kényelmesebb?

Ha egy hívő feleség kimondaná a hívő, katolikus barátnői körében, hogy „én igyekszem engedelmes lenni a férjemnek”, lehet, hogy ujjal mutogatnának rá.

Az engedelmességnek mintha még a gondolata is hiányozna a fejekből – tisztelet a kivételnek.

Ugyanakkor azt is látjuk, hogy ma a család válságban van. Nem biztos, hogy erős az összefüggés e kettő között, de az sem kizárt, hogy valamennyi azért mégiscsak van. Nemcsak az engedelmesség került válságba, hanem az egymás iránti igazi bizalom is. Még a katolikusok között is. Az, hogy bátran ráhagyatkozhatom a házastársamra, mert tudom, hogy a javamat akarja. Ha tudnánk testvérek, hogy az ilyen bizalom mi mindentől tudna megmenteni egy házasságot? Kérdezzük csak meg bátran az idősebbeket!

Én két héttel az esküvőnk előtt megkérdeztem Ritát: „Mit gondolsz, tudsz-e majd engedelmeskedni nekem egy életen át?” Rita hosszan hallgatott, de aztán azt mondta. „Tudok”. Azóta csak néhány dolgot kértem Ritától az engedelmesség nevében – 22 év házasságunk alatt – de az szerintem fontos volt, és Rita állta a szavát. Mert tudott bízni bennem. Én is bízom benne maradéktalanul, s azt gondolom, hogy aki ismer bennünket, az tudja, hogy a mi házasságunk nem mondható rossznak, vagy békétlennek.

Kíváncsi vagyok, ha a Szűzanya nem lett volna Szent József felé engedelmes, akkor micsoda remek vita bontakozhatott volna ki köztük, amikor József éjjel azzal ébresztette, hogy „Mária! Kelj fel gyorsan, fogd a Gyermecket, mert indulnunk kell Egyiptomba, de azonnal.”

Mondhatta volna: „De József! Hiszen ezt velem még meg sem beszélted? Meg különben is, a gyermeknek én vagyok a szülője, tehát én dönthetem el, hogy hol a helye.”

Aztán, ha még sokáig tartott volna a disputa, esetleg odaérne Heródes martalócai, s a Megváltó az Aprószentek sorában végzi. De hála Istennek, és az engedelmességnek, nem ez történt.

„József fölkel, fogta a gyermeket és anyját, és még azon éjjel elment Egyiptomba.”

Az a házaspár, ahol nem bíznak egymásban eléggé, azok olyanok, mint a borsószemek a lábosban. Egymás mellett vannak ugyan, de nincsenek egymással valódi kapcsolatban. Ezek csak egymás mellett vannak. Hanem, amikor egy testben, egymás mellett élő, eleven sejteket nézünk meg, ott már más a helyzet. Ezek között a kapcsolat eleven. Egyiknek az élete függ a másiktól. És amíg a sejtek egy Léleknek engedelmeskednek, addig az egész, egyetlen, eleven egységet alkot.

Amíg, egy **Lélek** élteni az összeset. Ha nem egy lélek, ha nem ugyanaz a **Lélek** élteni a sejteket, akkor a testben idegen sejtek – esetleg daganatos sejtek vannak, amelyek bizony pusztítják a többi.

Ha egyikünk élete függ a másiktól, miért nem bízunk meg jobban egymásban?

A rossz példa az, hogy „Jó, majd engedelmeskedem a férjemnek, majd akkor, ha ő már úgy szeret engem, mint Krisztus az egyházát.”

Majd krisztusi szeretettel szeretem a feleségem – mondja a férj – ha már engedelmeskedik nekem. Ez a cirkuláris okság biztosan nem tud elvezetni a harmonikus házasságra, a bensőséges szeretetre, a gyermekek kiegyensúlyozottságára.

A szentek nem ezen az úton jártak. Gondoljunk csak Szent Ritára, Svéd Szent Brigittára, s a társaikra. A krisztusi szeretetben nincsenek. Legfeljebb úgy, hogy „Akkor is szeretlek, ha..., te nem is szeretsz engem viszont ugyanúgy.”

A feltételes szeretet nem krisztusi!

A pogányok is szeretik egymást, ha a viszonzás tökéletes.

A mi hitünk nem erre tanít bennünket. Krisztusban lehetünk bátrabbak, nagylelkűbbek.

Mi szerethetjük egymást teljes erőnkől, teljes szívünkől, képességeink legjava szerint.

A másik ma (Szent Család vasárnapján) hallott példa, az, hogy amikor Heródes meghalt, az Úr angyala ismét megjelent Józsefnek álmában, és így szólt: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, és menj Izrael földjére, mert meghaltak már, akik a gyermek életére törtek!” József fölkel, fogta a gyermeket és anyját, és visszatért Izrael földjére.

Ha nincs az engedelmesség, Mária mondhatta volna: „Ugyan József! Egyiptom sokkal gazdagabb ország! Meg különben is, a fiamnak itt már megvannak a barátai, nekem meg a barátnőim. Nem szakíthatok ki bennünket a közösségeinkből ilyen hirtelen.”

Ha az isteni Gyermeke Egyiptomban nő fel, s ott kezdi tanítani az Örökkévaló törvényeit, idézve a választott nép prófétáit, ugyan ki hallgatott volna rá? Mivé lett volna az üdvösségünk?

Ha adhatnék házi feladatot a testvéreknek, akkor azt kérném, hogy olvassuk el újra otthon, a mai szentmise olvasmányainak a szövegeit! Vessük össze a saját életünk valóságával, s el tudom képzelni, hogy akár egy remek kis lista áll majd össze, a következő szentgyónásunkhoz.

A papjaink, és a szerzeteseink tudják, hogy az erények közül Isten előtt a leges-legnagyobb értéke az engedelmességnek van. Miért? Azért, mert éppen azt a legnehezebb megvalósítani, s ezért ez vezet el leggyorsabban az üdvösségre.

A megváltó Fiúisten is tudott is, és akart is engedelmeskedni Atyjának.

Engedelmes volt mindhaláláig, mégpedig a kereszthaláláig. Isten ezért magasztalta fel őt, s olyan nevet adott neki, hogy minden térd hajoljon meg előtte.

Mit gondolunk, az engedelmesség nem tartozik-e bele abba a kereszthorozásba, amiről a mi Urunk beszélt, hogy „aki követni akar engem, vegye fel keresztjét minden nap, s úgy kövessen engem?”

Jó nekünk, hogy családban élhetünk, hála legyen érte. Érdemes odafordulnunk ma is a Szent Családhoz, hogy segítsenek nekünk, a Boldogságos Szent Szűz segítse az édesanyákat, a feleségeket, nagymamákat, a lányokat, Szent József pedig a férjeket, édesapákat, a nagypapákat, s a fiúkat.

A mi Megváltó Krisztusunk pedig mindannyiunkat! Hiszen Ő magával a ténnyel, hogy családban nőtt fel, és engedelmes volt a Szűzanyának is, Szent Józsefnek is, magával az életével mondja el, hogyan is kellene élnünk.

Ő adjon nekünk, kérjük, kegyelmet, erőt, türelmet, hogy merjünk engedelmeskedni és jónak lenni, azok felé, akikre rá lettünk bízva. Ámen.

(Horváth Zoltán, állandó diakónus szentbeszéde, 2019.12.29.)

Elhunyt Török József professzor

A Székesfehérvári Egyházmegye és a Pázmány Péter Katolikus Egyetem fájdalommal, de Isten akaratában megnyugodva tudatja, hogy Török József egyháztörténész, nyugalmazott tanszékvezető egyetemi tanár, pápai preláthus, címzetes prépost, az Ecclesia Szövetkezet elnöke életének 74., papságának 45. évében, 2020. január 24-én elhunyt. Temetését február 4-én, kedden tartják Makón.

Török József Makón született 1946. augusztus 30-án. Tanulmányait szülővárosában végezte; 1964-ben kitűnő eredménnyel érettségizett a makói József Attila Gimnáziumban. Politikai okokból évekig segédmunkásként dolgozott, majd felvételt nyert a budapesti Római Katolikus Hittudományi Akadémiára, tanulmányait 1974-ben végezte itt. Ekkor írta doktori értekezését a pálos rend liturgiájának eredetéről és történetéről.

1975-ben szentelték a Székesfehérvári Egyházmegye papjává. 1975 és 1978 között káplánként szolgált Csepel-Belváros római katolikus plébániáján.

Történelmi tanulmányokat folytatott az Eötvös Loránd Tudományegyetemen Mezey László vezetésével, majd a Magyar Tudományos Akadémia középkori kódextörredék-kutató munkacsoportjának lett tagja, közreműködött a töredékkatalógus első kötetének elkészítésében. 1976-ban teológiai doktorátust szerzett Budapesten. 1978-ban elnyerte a francia állam ösztöndíját, két évet tölthetett történelem-, valamint az egyháztudomány segédtudományai szakos hallgatóként a Sorbonne-on, az Institut Catholique és a Collège de France nevű intézményekben. Teológiai doktori disszertációját is franciául írta a Pray-kódex liturgikus részéről.

A Sorbonne-on végzett felsőbb tanulmányok után 1980-tól a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karának (akkori nevén a Hittudományi Akadémiának) címzetes rendkívüli tanára volt 1980-tól, nyilvános rendkívüli tanára 1983-tól, nyilvános rendes tanára 1986-tól. Egyetemi feladatai mellett a Központi Papnevelő Intézet rektorhelyettese volt 1986–1987-ben.

Az Ecclesia Szövetkezet elnöki tisztét 1993-tól látta el.

Török József 2000-től a Máltai Lovagrend magisztrális káplán, 2010-től tiszteletbeli konventuális káplánja volt. Többször kísérte a Máltai Lovagrend éves zárógyűlését Lourdes-ba. 2003-ban meghatározó dolgot írt a rend magyarországi történetéről.

2017-ben nyugállományba vonult. Kisegítő lelkészként működött Máriaremetén, illetve Krisztinavárosban.

Munkásságát 1991-ben címzetes préposti méltósággal, 1998-ban pápai preláthusi címmel ismerték el.

Jelentősek magyar és francia nyelven íródott tanulmányai, valamint francia és latin nyelvről való könyvfordításai. Legfontosabb publikációi: *A magyar pálos rend liturgiájának forrásai és története* (1997); *Szerzetes- és lovagrendek Magyarországon* (1990); *A magyar föld szentjei* (1991); *Péter vándorúton* (1991); *A XX. század pápai* (1991); *Katolikus templomok Magyarországon* (1991, társszerzőként); *A magyar egyház ezer éve* (1992); *Egyetemes Egyháztörténelem I–II.*, (1999); *A katolikus egyház és a liturgia Magyarországon* (2000).

2000-ben Stephanus-díjjal tüntették ki. 2001-ben megkapta a Magyar Köztársasági Érdemrend tisztikeresztjét, 2011-ben a Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztjét.

(Magyar Kurír 2020. január 24.)

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve

Íme az Isten báránya!

„Másnap, amikor látta, hogy Jézus feléje tart, így szólt: „Nézzétek, az Isten Báránya! Ő veszi el a világ bűneit. Róla mondtam: A nyomomba lép valaki, aki nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én. Én sem ismertem, de azért jöttem vízzel kereszteni, hogy megismertessem Izraellel.” Ezután János tanúsította: „Láttam a Lelket, amint galamb alakjában szállt rá a mennyből, s rajta is maradt. Magam sem ismertem, de aki vízzel kereszteni küldött, azt mondta: Akire látod, hogy száll a Lélek s rajta is marad, az majd Szentlélekkel fog kereszteni. Láttam és tanúskodom róla, hogy ő az Isten Fia.” (Jn 1, 29-34)

Ismerős mondat hangzott el a mai evangéliumban. Az a mondat, amit minden szentmisében is hallunk. A Jordán folyó partján János keresztel. Látja, hogy Jézus közeledik feléje és akkor rámutat. És elhangzik a történelemben először a kijelentés: „Íme az Isten Báránya, akik elveszi a világ bűneit.”

Kijelentésével és további mondataival arról tanúskodik, hogy ez az ember, aki ott előtte áll, a Názáreti Jézus, az, akire a nép várva vár. Ő a Messiás, az Atya küldötte. Ő az, aki azért jött, hogy elvegye a világ bűneit. Vagyis azért, hogy megváltson minket. Hogy megszabadítson az örök kárhozattól.

Következő szavaival igazolja a tanúságtételét. A galamb képében rászálló Szentlélekre utal. Tanúskodik arról, hogy ő látta a galambot. Ezért biztosan állítja, hogy ez a Jézus valóban a Messiás! Tanúságtevő magatartása miatt, és Jézus tanításának hirdetése miatt, tudjuk, hamarosan börtönbe zárhatja Heródes negyedes fejedelem, és meggondolatlan parancsával a börtönben lefejezheti. Keresztelő Szent János a vérével, vértanú halálával tett tanúságot Jézusról, az ő Messiás voltáról.

Keresztelő Szent János mondata azóta megszámlálhatatlan alkalommal hangzott már el a történelem során. Hiszen minden szentmisében halljuk az ismert mondatot. Minden szentmisében megtörténik az, hogy a miséző papa kenyér felett elhangzó átváltoztató szavak után a szentáldozás előtt felmutatja a kis fehér kenyeret, a Szentostyát, és Keresztelő Szent János szavait idézi: „Íme az Isten Báránya, Íme, aki elveszi a világ bűneit.”

A miséző pap liturgikus, de mégis személyes tanúságtétele ez. Az Egyház, a katolikus Egyház hitét és meggyőződését vallja és tanúsítja: az átváltoztatás

után a kenyérben a mise alatt láthatatlanul, de valóságosan jelen van Jézus, az Isten Báránya, a Messiás, aki azért jött, hogy elvegye a világ bűneit.

Keresztelő Szent János egy emberre mutatott rá, akiben a látható emberi természettel együtt a láthatatlan isteni természet volt jelen. Erről a láthatatlan isteni természetről tanúskodott Keresztelő Szent János.

A miséző pap egy kis kenyeret mutat fel, és mégis azt mondja: „ez az Isten Báránya, ez Jézus, a Messiás.” Itt ugyanis mindkét természet rejtve van a kenyér színe alatt. Nem láthatjuk Jézus emberi természetét sem, és nem láthatjuk isteni hatalmát, isteni természetét sem.

Keresztelő Szent János szavára sokan hittek Jézusban. Hitték, hogy valóban ő a megígért Messiás. Elsősorban az apostolok, akik Jézus meghívására csatlakoztak hozzá, követték őt hűséges tanítványokként. Végül Jézus küldöttei, apostolai lettek a szó teljes értelmében. Elküldte őket Jézus a világ minden tájára, hogy tanúságot tegyenek Jézusról. Ők látták a csodát, hallották lenyűgöző tanítását, találkoztak vele a feltámadása után. Tanúsították Jézus látható embersége mellett a láthatatlan istenségét, isteni hatalmát. Később, amikor már Jézus visszatért az Atyához és bemutatták szentmisét, úgy ahogyan akkor mondták, összegyűltek a kenyértörésre. Akkor ők is bizonyosan, vagy ugyanúgy, vagy hasonló szavakkal tanúságot arról, hogy az átváltoztatott kenyérben Jézus van jelen.

A XVI. század közepétől a Trienti Zsinat óta minden szentmisében elhangzik Keresztelő Szent János tanúságtétele: „Íme az Isten Báránya, íme, aki elveszi a világ bűneit.”

Ő emberre mutatott, embert látott és róla, mint Istenről tett tanúságot. A miséző pap kis fehér kenyeret, ostyát tart a kezében, amit felmutat, és a benne rejtőző Istenről és emberről tesz tanúságot, amikor hangosan kijelenti, és hirdeti hangos szóval: „Íme az Isten Báránya, íme aki elveszi a világ bűneit.”

Kenyeret látunk, de benne a szemünk elől rejtőző Istenembert hisszük.

„Íme az Isten Báránya, íme, aki elveszi a világ bűneit.” Nemcsak tanúságtétel, nemcsak hitvallás ez, hanem hallatlanul nagy és jelentős örömhír.

Ha Jézusra gondolunk, általában múltbéli kép jelenik meg a lelki szemeink előtt, ahogy elképzeljük őt egy-egy csodája alkalmával. Ez szép, de nem elég, és nem tükrözi a teljes valóságot, a teljes igazságot.

Az ismert mondat elhangzásakor nagyon jó és nagyon dicséretes, és minket magunkat is igaz örömmel eltöltő gondolat, hogy Jézus van előtttem. Ő tekint rám, Őt szólíthatom meg, Ő hív engem.

A szentmisében ugyanis titokzatosan jelen van az éppen bemutatkozó Jézus Keresztelő Szent János szavai által. De jelen van a földi élettől búcsúzó Jézus is az utolsó vacsora titkára történő utalás által. A Keresztelő Szent János bemu-

tató szavaihoz ugyanis csatlakoznak a jézusi szent lakomára való meghívásnak a szavai. „Boldogok, akiket meghív a lakomára Jézus, az Isten Báránya.”

Íme így ünnepeljük minden szentmisében hitünk szent titkainak egész sorozatát. A megtestesülés titkát, az utolsó vacsora titkát, Jézus feltámadásának a titkát és mindezt együtt az Oltáriszentség titkában.

Hálásan köszönjük az Úrnak ajándékainak egész sorozatát és kérjük: erősítse bennünk a hitet, növelje bennünk a hitből fakadó örömet, és adja meg egykor az örök élet örömébe vetett reményünk beteljesedését. Ámen.

*Lambert Zoltán, esperes
(2020.01.19-én elhangzott szentbeszéd)*

Logo használat

2019 szeptember közepén az egyik szentségimádási alkalmamkor konkrét kérréssel fordultam az Úrhoz: ha úgy gondolja, adjon valami ötletet, hogy hogyan tudom Őt, az Ő nagyobb dicsőségét segíteni az Eucharisztikus Világkongresszussal kapcsolatban.

Amikor egy óra múlva felálltam, addigra képileg kirajzolódott előttem a füzet borító, azzal a gondolattal kiegészítve, hogy ezekből a füzetekből 10 darabos sorozatot kell kiadjanak tavaszig. Kellően lelkesítő feladatot kaptam, melynek hamarosan neki is álltam. Így alakult ki, hogy Karácsonyig négy füzetet sikerült megjelentetni (most már a hetedik van nyomdában).

Az első füzet megjelenését követően egy jószándékú kérdés hangzott el valakitől: ez a NEK 2020 logo jogvédett-e, és számoltam-e ezzel? Hát én naív hívő emberként úgy gondoltam, hogy ez biztos nem probléma, ha használok a füzet jobb felső sarkában kis méretben, mégis elindultam a hivatalos úton érdeklődni. Kiderült, hogy valóban jogvédett a logo. Ezután kérték az adatokat, hogy hány füzetet kívánok kiadni, és milyen példányszámban, valamint az érdekelte még őket, hogy mennyiért fogom árusítani. A válaszaim alapján hamar kiszámították, hogy akkor a szerződéskötést követően két héten belül fizessek be 150 ezer Ft-ot a logo használatáért.

Óvatosan megérdeklődtem a NEK titkárságon, hogy mivel nyomdai önköltségi áron kívánom értékesíteni a füzeteket, nem tudnak-e eltekinteni a jogdíj megfizetésétől – nemleges választ kaptam. Felmerült az a gondolat is, hogy ne legyen a füzet elején logo, de ezt elég gyorsan elvetettem, hiszen a szentségimádásom közben így adta nekem az Úr a füzet borítójának tervét,

tehát rajta kell, hogy legyen. Nagy levegőt vettem, és elküldtem Karácsony előtt az általam aláírt szerződést, bízva Jézus segítségével.

Egy kedves hívő társam egy októberi beszélgetésünket követően, amikor kiderült, hogy egy ilyen füzet sorozat kiadását tervezem, két héten belül 50 ezer Ft támogatást utalt át az Alapítvány számlájára.

Február első napjaiban a postafiók üritésekor kezembe került a hivatalosan is aláírt szerződés, mely után már csak az volt a teendőm, hogy átutaljam a 150 ezer Ft-ot. Ugyanezen postafiók üritésekor kaptam kézbe egy olyan csekken történő átutalást, mely az Alapítványnak 100 ezer Ft-ot adományozott. Se nem többet, se nem kevesebbet! A korábbi 50 ezer Ft adománnyal együtt így megvolt a fizetendő összeg, melyet napokon belül el is küldtem.

Csodálatos a mi Urunk, Jézus Krisztus! Csodálatosan meg tudja segíteni a benne bízókat! Igen sokszor ugyan kívárja az utolsó pillanatot, hogy bizonyosodjék az Ő cselekedete, véletlenül se higgyem azt, hogy én ügyeskedtem ki valami komolyat. Azóta is hálátelt szívvel gondolok erre a csodálatos figyelmességre, szeretetre, amely még az időzítést is pontosan, félreérthetetlenül megcselekedte. Közben folyamatosan gondoskodik más csatornán, hogy a füzetek kiadása miatt ne kelljen a nyomdának tartoznom. Dicsőség, hála és dicséret a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak most és mindörökké! Ámen.

Jánossy Gábor

Sokan tulajdonítják csodás gyógyulásukat a 15 évesen meghalt Carlo Acutis közbenjárásának

Carlo Acutis Milánóban élt, kisgyermekkorától kezdve létfontosságú volt számára az Oltáriszentség. 2006-ban, 15 éves korában leukémiában meghalt; élete példává vált sokak számára, elindult a boldoggáavatási eljárása. Édesanyja a napokban nyilatkozott a SIR hírügynökségnek.

„A cél nem Carlo kell hogy legyen, hanem Jézus. Ha a példája segítségével szolgálhat ahhoz, hogy az emberek elérkezzenek Jézushoz, akkor az jó. Carlo azonban nem válhat céllá. Olykor felborul az egyensúly, és én mindig igyekszem a helyükre tenni a dolgokat” – vallotta Antonia Salzano néhány hónappal azután, hogy Ferenc pápa Isten tiszteletreméltó szolgájának nyilvánította fiát.

– Hogyan fogadták Ferenc pápa döntését, hogy Isten tiszteletreméltó szolgájának nyilvánította Carlót?

– Nagy meglepetés volt, nem vártuk, hogy ilyen gyorsan döntés szülessen. Folyamatosan írnak nekünk a hívek a világ minden tájáról, miattuk is örülünk ennek. A bolygó minden szegletéből kapunk e-maileket. A pápa döntése bátorítást jelentett mindenkinek, aki Carlót példának tekinti az evangelizációban, a fiataloknak, a nevelőknek.

– **Milyen típusú leveleket kapnak?**

– Sok imakérést, hálaadást, és írnak csodákról is, amelyeket az Egyháznak meg kell majd vizsgálnia. Kollégiumokból, iskolákból, plébániákról kérnek anyagot hitoktatáshoz is. Sokan vannak, akik szeretnének beszélni másoknak Carlo életéről.

– **Voltak egyértelmű csodák?**

– Mi olyan emberek tanúságtételét kapjuk meg, akik részesültek a kegyelemben, és csatolnak hozzá orvosi dokumentációt. Majd az Egyház értékeli ezeket, és megállapítja, van-e köztük olyan, amely bizonyíték lehet a boldoggá avatáshoz.

– **Nehéz Carlo édesanyjának lenni?**

– Ha nem valósítom meg magam is az életszentséget, akkor egy napon a fiamnak a tisztítótűzben kell majd megkeresnie. Ez kétségtelenül felelősség, de nagyon nagy örömmel tölt el, milyen sok jót tesz Carlo. Látom, hogy konkrét segítséget jelent sok embernek. Az eucharisztikus csodákról szóló kiállítás őt földrészre kapott meghívást. Ázsiából, Afrikából, Ausztráliából, az Egyesült Államokból, Latin-Amerikából és Európából is érkeznek hozzánk levelek olyan emberek tanúságtételével, akik sok év után megtértek vagy újra közel kerültek a hithez. Egészen különleges dolog ez. Látom a gyümölcseit annak, amit tett, pedig csak tizenöt évet élt. Sok mindent hagyott maga után.

– **Hogyan született meg Carlóban ez a különleges kapcsolat az Eucharisziával?**

– Hétéves korában volt elsőáldozó, és onnantól kezdve egy nap sem mulasztotta el, hogy elmenjen a misére, és szentségimádást végezzen a szertartás előtt vagy után. Számára alapvető fontosságú volt ez: ha elutaztunk, azon aggódott, hol van a legközelebbi templom a szálloda közelében. Az Eucharisztia iránti szeretet, amit ő úgy nevezett, „országutam a mennyországba”, arra vezette, hogy részt vegyen a plébániai életben. Tizenegy éves kora körül megkérték, legyen a hitoktató segítője, később maga is tartott hittanórákat.

Látta, milyen sok ember nem járul a szentségekhez még vasárnaponként sem, látta, milyen nagy a tudatlanság bizonyos témákban. Ezért találta ki a kiállítást, hogy hatékony eszköz legyen arra, hogy felrázza a lelkiismeretet, felébressze az embereket, akik rutinként élik meg az eucharisziát. Fel akarta

rázni a lelkeket, és ez sok gyümölcsöt termett. Órákat töltött azzal, hogy elkészítette a táblákat, a feliratokat, nyaranta ezzel foglalkozott, ahelyett hogy a barátaival játszott volna. Áldozatos munka volt, de engedtem, hogy csinálja, az iskolai kötelességeiben nem gátolta. Fontosnak tartotta, hogy az emberek megértsék az Eucharisztia fontosságát.

– **Hogyan emlékeznek a családban Carlóra?**

– A testvérei négy évvel a halála után születtek. Hallják, hogy beszélünk róla, imádkoznak hozzá, közel érzik őt magukhoz. Ők is különlegesen hívő gyerekek: azon veszekednek, ki imádkozza aznap a rózsafüzért. Carlo alakja az életük része. Sajnos nem ismerhették személyesen, de mindig velük van.

– **Milyen várakozással tekintenek a boldoggáavatási eljárásra?**

– Carlo azt mondta, hogy kilométeres sorok állnak egy koncert vagy egy focimeccs előtt, de a tabernákulum előtt üres a tér. Mi szerencsésebbek vagyunk azoknál, akik Jézussal éltek, mert elmehetünk otthonról a legközelebbi templomba, mintha mellettünk lenne Jeruzsálem. Carlo fontosnak tartotta, hogy az emberek megértsék, milyen végtelenül nagy ajándék ez. Isten velünk van, és ezért mindenkinek oka van a boldogságra, a reményre. Akkor is, amikor el kell szenvednünk a keresztek, hiszen Carlo azt mondta: „A Golgotára mindannyian felmegyünk.” Szentté válhatunk az út során.

(Magyar Kurír, 2019. január 15., Forrás: Agensir)

Mi az eucharisztikus csoda?

Az eucharisztikus csodák olyan isteni megnyilvánulások, amelyek célja, hogy megerősítsék a hitünket abban, hogy az Úr teste és vére valóságosan jelen van az Eucharisziában. Ismerjük az Ő valóságos jelenlétére vonatkozó katolikus tanítást: az átváltoztatás szavainak kimondásával – „ez az én testem” és „ez az én vérem” – a kenyér Krisztus testévé, a bor Krisztus vérévé lesz. Ezt a csodálatos átalakulást átlényegülésnek nevezzük, az anyag lényege változik át. A kenyér és a bor csak megjelenésében, jellegében marad ugyanaz; ezt járuléknak nevezzük. Kiterjedésben, színben, ízben, illatban vagy a tápanyagok vonatkozásában nincs változás, de a lényegében, vagy még inkább: az igaz valóságában van, mert a lényeg Krisztus testévé és vérévé lesz. Az átlényegülést nem érzékelhetjük érzékszerveinkkel; a csodás átváltozást csak hittel foghatjuk fel. Az eucharisztikus csodák célja, hogy megerősítsenek bennünket abban a hitben, amely Krisztus szavain alapszik, miszerint ami színében kenyér, már nem kenyér, és ami színében bor, már nem bor. Az eucharisztikus csodákban

a hússzövet és a vér, vagy ezek valamelyike jelenik meg. Az ilyen csodák arra világítanak rá, hogy nem a külső megjelenést (a kenyeret és a bort) kell látnunk, hanem a lényeket, Krisztus testének „hús-vér” valóságát.

A középkori teológusok alaposan megvizsgálták az eucharisztikus csodák kérdését (amelyekből abban az időben elég sok történt), és sokféleképpen értelmezték azokat. Az egyik legmegalapozottabb és leginkább alátámasztott érvelés a legfőbb teológustól, az „Eucharisztia tudósától”, Aquinói Szent Tamástól származik (vö. Summa eologica III.76.q. 8.a.). Ő azt mondja, hogy az Eucharisztia színeinek, vagy inkább a létezőknek átváltoztatása eredményezi azt a csodát, hogy test és vér lesz jelen, és hogy a kenyér és a bor nem vesz el semmit Krisztus testének és vérének lényegéből. A kenyér és a bor színe az eucharisztikus csodák során titokzatosan a valóságos hússzövet és vér színévé válik, de Krisztus valóságos teste és valóságos vére nem lesznek láthatóvá. Már a titokzatos átlényegülés előtt elrejtőznek a kenyér és a bor színe alatt, és a hússzövet és vér színébe kerülve is rejtve maradnak. Ha ténylegesen Krisztus hús-vér teste jelenne meg, azt mondhatnánk, hogy az Isten jobbán uralkodó feltámadt Krisztus teste és vére megcsonkul. Azt kell, hogy mondjuk tehát, hogy a csodák során megjelenő hússzövet és vér éppolyan szín, jelenlét vagy létező, mint a kenyér és a bor. Az Úr azért viszi végbe ezeket a csodákat, hogy jól felfogható és jól látható jelét adja annak, hogy az Eucharishtiában Krisztus valóságos teste és vére van jelen. De a csodákban nem a valóságos test és vér jelenik meg, mert a valóságos test és vér a megjelenő szín és anyag mögött rejlik, azon szín és anyag mögött, ami az átlényegülés csodája előtt kenyér és bor volt, és ami az átlényegülés után testté és vérré lett. Ugyanazon Krisztus valósága és lényege van jelen a hússzövet és vér színe alatt, aki már a csoda előtt jelen volt az Eucharishtiában a kenyér és bor színe alatt. Ezért imádkozhatjuk Krisztust az Ő valóságos jelenlétében a hússzövet és vér színe alatt is.

Roberto Coggi O. atya

Mária- kegyhelyek

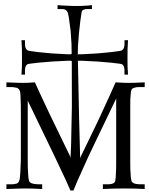

Bács kegyelemképe

XII/2. 2007.

A történelmi Magyarország déli végvidékén (ma Szerbia) található Bács városa, amely a mohácsi csatáig (1526) a kalocsai érsekek második székhelye volt, benne a Szent Pál székesegyházzal és Szent Pál székeskáptalannal. A helyi hagyomány a templomos lovagrendhez köti azt a gótikus templomot, amelyet először 1169-ben említenek írásban, és Bács városában várja a híveket. A ferences rendi szerzetesek 1301-ben vették gondjukba a templomot és ott vannak ma is. Igaz, a török hódoltság idején a templom dzsámivá lett, aminek a nyoma máig látható. A hódoltság megszűnte után sokárok telepedtek meg az elnéptelenedett vidéken és az ő lelki gondozásukra Boszniából ferences szerzetesek jöttek. A romos templomot rendbe hozták, majd mellette kolostor épült; végezetül 1853-ban új mellékoltárok készültek. Ekkor került a templomba a Re-i kegykép egyik változata, amelyen Szűz Mária piros ruhában, arany csillagokkal díszes köpenyben látható, homlokán vércsöppek. Előtte áll a gyermek Jézus, kék köntösben, jobb kezét fölemeli, baljával latin feliratot tart, jelentése: az Anya ölében ül az Atya Bölcsessége. Jézus homlokán szintén vércsöppek láthatók. A Re-i kegykép története a Tengernek Csillaga 2004. szeptember-októberi, IX/5. számában olvasható. A csehországi Klatovy városban található a Re-i kép egyik másolata, amely a névtelen festő számára mintául szolgált Bács város kegyelemképéhez. A vérképnek is nevezett kegykép, illetve Szűz Mária és a gyermek Jézus különleges védelmet biztosított a pestis ellen. A Bácscon megtelepedett sokárok bizalommal kérték: „Hol már ember nem segíthet, a Te erőd nem törik meg.” Szűz Mária ma is közvetítí kéréseinket Szent Fiához, ma is közbenjár értünk.

Török József

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

A társmegváltás műve

„Segítsétek tervemet, szeretett fiaim, és engedjétek, hogy égi Édesanyátok alakítson benneteket. Így egyre jobban bevonhatlak titeket társmegváltói anyai művembe.

Egyedül Jézus a Megváltó, mivel Ő az egyetlen közvetítő Isten és az emberek között. Ő azonban megváltó művéhez akarta kapcsolni mindazokat, akiket megváltott, hogy szeretetének irgalmas műve még nagyszerűbben és csodálatosabban ragyogjon.

Így ti, akiket megváltott, együttműködhettek Vele megváltó művében. Bennetek – akik oly bensőségesen egyesültök Vele, hogy Titokzatos Testét alkotjátok – gyűjtheti be Ő ezekben az időkben annak gyümölcsét, amit egyetlenegy-szer vitt végbe a Kálvárián.

Együttműködétek tökéletes példaképe én vagyok számotokra Fiam megváltó művében. Valóban, mivel Jézus Anyja vagyok, Ő bensőségesen társul vett engem megváltásához.

Ennek az üzenetnek már a címe is gyanús lehet egyeseknek, hiszen erre a szóra, hogy „társmegváltó”, néhányan allergiásan reagálnak. Ez az angolból fordított szó az eddig még ki nem mondott ötödik Mária dogma részét képezi. Az ötödik dogma: „Mária közvetítő, szószóló és a Megváltó Társa” (más szóhasználatban társmegváltó). A magyar nyelvben a „társmegváltó” szó azok számára, akik nem ismerik a kimondandó dogma lényegét, félreértésre adhat okot, mert ez a szóhasználat úgy cseng, mintha a Szűzanya egyenrangú társa lenne Jézus Krisztusnak. Erről szó sincs, hiszen a Szent Szűz ugyanúgy teremtmény, mint mi vagyunk, csak áteredő bűn nélkül lett teremtvé Jézus Krisztusra való tekintettel. De ő teljesen ember, míg Jézus Krisztus Isten és ember.

Viszont Jézus Krisztus úgy tartotta jónak, hogy a Szent Szűzet a Megváltás művébe beavassa, társává választotta Őt. Ő lélekben ugyanúgy végigszenvedte a golgotai szenvedéseket, melyben lelki segítségére volt Szent Fiának. Ezért nevezhető Ő a Megváltás művében a Megváltó Társának, melynek egyszerűbb

– de esetlegesen félreérthető – szóhasználat a Társmegváltó kifejezés. Ez az, ami miatt a Szűzanya ilyen egyértelműen le is szögezi ebben az üzenetben, hogy Jézus Krisztus valóban az egyedüli megváltó, Az egyedüli közvetítő Isten és ember között. Aki mégis úgy tartotta jónak, hogy elsőként Édesanyját, a Szűzanyát vonja be emberként a megváltás művébe, majd ezt ki akarja terjeszteni ránk, az Egyház tagjaira is. Ez egy igen komoly és megtisztelő lehetőség.

A Szűzanya, aki áteredő bűn nélkül született, ezt a feladatot csodálatosan el tudta látni Szent Fia mellett. Nekünk, bűnös, botladozó embereknek ez igen nehéz feladat, de a Szűzanya segíteni akar, példaképnek állítja magát elénk, hogy botladozásaink ellenére minél jobban be tudjunk kapcsolódni a jézusi megváltás művébe. A bekapcsolódásunk irányát a következőkben adja meg a Szűzanya:

Jelenlétem a kereszt alatt elmondja nektek, hogy miképpen akarta Fiam szenvedésének és értetek vállalt halálának pillanatában Anyját az Ő nagy fájaldalmával tökéletesen egyesíteni.

Hogyha a kereszt volt a vérpad, akkor Szeplőtelen Szívem fájdalommal volt az az oltár, ahol Fiam az Atyának felajánlotta az új és örök szövetség áldozatát.

Az Egyház Anyjaként Jézus meghitt társául fogadott megváltása beteljesítésében is, ami a történelem folyamán valósul meg. Minden embernek felajánlja ama üdvösség elnyerésének lehetőségét, amelyet Ő szerzett meg nektek véres feláldoztatása pillanatában. Így minél több ember üdvözülni, annál inkább megvalósul isteni szeretetének remekműve.

Anyai feladatom az, hogy gyermekeimet minden eszközzel segítsen eljutni az üdvösségre, hogy rendkívüli módon közreműködjek a megváltásban, amelyet Fiam, Jézus vitt végbe. Mindenki számára nyilvánvalóvá válik igaz anyai és társmegváltói szerepem.

A mennyországba csak a Golgotán keresztül visz az út. Ezt a Szűzanya sem kerülhette el, nekünk sincs más választásunk.

Csodálatos ez a kép, melyet a Szűzanya elénk tár: Jézus keresztáldozatánál a Szűzanya Szeplőtelen Szíve volt az oltár, melyen Jézus Krisztus bemutatta az áldozatot. Ez az áldozat, mely a legtökéletesebben együttérző Szűzanyával ily mértékben egybeolvadt, ez volt az új és örök szövetség áldozata a Golgotán. Ez a véres áldozat örök szövetség áldozata, mely szövetségnek nincs vége. Ez az áldozat az Isten és az ember között kötött örökké tartó szövetség, mely a megváltásunknak a nagy lehetőségét nyitotta meg. Rajtunk múlik, hogy milyen mértékben tudunk belőle részesedni. A földi cselekedeteink határozzák meg örök életünk irányultságát: menny vagy pokol (a tisztítóüz a

tisztulás szenvedései után a mennyországba vezet). Örök életünk szempontjából kulcsfontosságú, hogy a megváltás művébe mennyire akarunk részt venni, vagyis mennyire akarunk krisztusi módon élni itt a földön – ebben akar és tud minket a Szent Szűz segíteni.

A megváltás művébe annál inkább be tudunk kapcsolódni, minél inkább a Szűzanyára tudunk hagyatkozni, hogy Ő alakítson minket. Ha ebben előre tudunk lépni, akkor több embert tudunk Isten felé vezetni, melynek köszönhetően egyre inkább meg tud valósulni az isteni szeretet remekműve a világban.

Ehhez nekünk egyre inkább le kell mondani saját vágyainkról, akaratainkról, büszkeségünkről stb., hogy az alázat útján járva a Szűzanya tudjon rajtunk keresztül működni.

E szerepet ma általatok szeretném gyakorolni, szeretett fiam. Ezért kívánom visszavonulni életek pusztaságába, ahová biztos menedékeket helyeztem.

Itt nevellek anyaként, hogy rajtatok keresztül megvalósíthassam a társmegváltás nagy művét. Így imádságra, teljes felajánlásra, szenvedésre, személyes feláldozásokra szólítottalak fel benneteket.

A kereszt útján vezetlek és szeretettel segítek nektek feljutni a Kálváriára, hogy a világ megmentése érdekében átalakítsalak az Atyának tetsző ostyává.

A Szűzanya óhaja, hogy rajtunk keresztül valósítsa meg a társmegváltás nagy művét. Ez az igen megtisztelő feladat nagy kihívással jár, hiszen napról napra egyre jobban kell engednünk, hogy a Szűzanya munkálkodhasson szívünkben lelkünkben, hogy egyre inkább krisztusivá válhassunk. Ehhez azonban nekünk vállalnunk kell, hogy a kereszt útján vezessen minket a Szent Szűz. Vállalnunk kell a szenvedést, a teljes önfelajánlást, az imádságot.

Csendes munkálkodásom ideje ez. Életek pusztaságában mindennap nagy csodát teszek, addig nevellek, míg mindannyiőtokban újra életre nem kel a megfeszített Krisztus képmása.

Mire e munkálkodásom véget ér, mindenki előtt láthatóvá válik a szeretet tervének nagysága, melyet most valósítok meg. Ma inkább szükségessé és sürgőssé vált, mint valaha irgalmas társmegváltói művem.

Mindenki el fogja ismerni feladatodat, melyet a Szentháromság bízott reám, teljesen kifejthetem nagy hatalmammat, hogy mindenütt felragyoghasson Fiam, Jézus győzelme, amikor köztetek megalapítja szeretete dicsőséges országát. (1980.07.13.)

Amennyiben engedjük, hogy a Szűzanya a szívünkbe költözzön és ott munkálkodjon, akkor szép lassan át tud alakítani minket, egyre inkább a meg-

feszített Krisztus képmásává tud alakítani. Így tudunk segíteni a megváltás művében.

Ez az Isten szeretet-tervének nagyságát, tündöklését tudja segíteni, melybe történő bekapcsolódásunk – a terv megvalósítása érdekében – igen sürgető feladat. Ennek a tervnek most a végidőkben kell megvalósulnia, beteljesednie, Jézus Krisztus végső nagy győzelmével.

A Szűzanya szándéka továbbra is ugyanaz marad: Jézus Krisztus végső győzelmének megsegítése, melyhez minél többünket szeretne krisztusivá formálni – ha mi engedjük. Ez a mai világban mintha egyre nehezebb lenne, olyan sokirányú ellenhatás vesz körül minket, mely a sátán zseniális háttértevékenységére mutat rá. De a Szűzanya, a szent angyalok és minden szentek közbenjárására nem lehetetlen a mi bekapcsolódásunk. Meg kell küzdenünk ezzel, és ezt a küzdelmet soha sem szabad feladnunk! Ehhez kérjük a Szűzanya hathatós segítségét, hogy az isteni kegyelmeket közvetítse számunkra minél gazdagabban, Ő, aki a megváltás művében, a Megváltó Társaként, hatékonyan tudta segíteni Jézus Krisztust!

Jánossy Gábor

A r ó z s a f ü z é r

Elmélkedjetek

Drága gyermekek! Ma arra hívlak benneteket, hogy imádkozzatok a szándékaimra azért, hogy segíthessek nektek. Gyermekeim, imádkozzatok a rózsafüzért és elmélkedjetek a rózsafüzér titkairól, mert ti is az életetek folyamán örömet és bánatot éltek át. Ily módon a titkokat életetekké váltjátok, mert az élet titok mindaddig, míg nem helyezitek Isten kezébe. Így hittapasztalatra tesztek szert, mint Péter, aki találkozott Jézussal és a Szentlélek betöltötte a szívét.

Gyermekeim, ti is meg vagytok hívva arra, hogy tanúságot tegyetek, azt a szeretetet megélve, amelyet Isten napról napra kinyilvánít jelenlétem által. Ezért gyermekeim, legyetek nyitottak és szívvel imádkozzatok a hitben. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra. (Medjugorje, 2019. szeptember 25.)

A Szűzanya teljesen tisztán közli velünk, hogy szeretne segíteni nekünk földi zarándokutunkon. De ennek egy alap követelménye van, az, hogy mi kérjük a segítségét, imádkozzuk az Ő szándékaira. Neki egyetlen szándéka van, hogy minél többünket Jézus Krisztushoz vezessen, hogy egyre nagyobb körben megvalósulhasson Isten nagyobb dicsősége. Ő semmi mást nem akar. Ehhez kéri a mi segítségünket!

Segítség kérése sem tartalmaz semmi újat, hiszen már Szent II. János Pál pápa is hányszor hangoztatta, hogy a rózsafüzér imádkozása a leghatékonyabb fegyver a sátán távoltartására. A rózsafüzér imádkozásának mégis van két alapvetően különböző változata. Az egyik, hogy csak elmondjuk a rendelt imák mennyiségét, a másik, hogy a titkokat folyamatosan fel-fel elevenítve igyekszünk elmélkedni azok mélységéről, míg szájunk mondja a Szentírásból vett imákat.

A Szűzanya erre a típusú imára hív minket, hogy szívből, szívvel imádkozzuk a rózsafüzért úgy, hogy közben a titkok mélységébe igyekszünk elmerülni. Ha ezt rendszeresen tesszük, akkor valóban mélyül a hitünk, egyre közelebb tudunk kerülni Jézus Krisztushoz a Szűzanya által. Ha ez megtörténik, akkor egyre alkalmasabbá tudunk válni arra, hogy tanúságot tegyünk a környezetünk felé. Ehhez kérjük a Szűzanya közvetítésével kapható isteni kegyelmeket!

Jánosy Gábor